Am fost la Sfinții
RAFAIL, NICOLAE și IRINA

Monah Pimen Vlad

Editura Evanghelismos, București 2016

Monah Pimen Vlad

Am fost la Sfinții RAFAIL, NICOLAE și IRINA

Monah Pimen Vlad

Am fost la Sfinții RAFAIL, NICOLAE și IRINA

Editura Evanghelismos
București, 2016

Culegere text: *Victorița Bălan*
Machetare: *Mariana Răbîncă*

Monah Pimen Vlad
Chilia «Intrarea în Biserică a
Maicii Domnului»
Schitul Lacu – Sfântul Munte Athos
P.O. Box 146 Kareia
Telefon: 00306946572266

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIMEN VLAD, MONAH
Am fost la sfinții Rafail, Nicolae și Irina /
monah Pimen Vlad. -
București: Evanghelismos, 2016

ISBN 978-606-8562-29-2

235.3

Prefață

Mulțumesc Sfinților Rafail, Nicolae și Irina că m-au ajutat să aștern pe hârtie această carte. Am scris-o cu mult drag.

Aș putea spune că este povestea călătoriei mele în insula Sfinților. M-au primit cu brațele deschise și s-au îngrijit de mine pe toată perioada șederii acolo și m-au făcut să mă simt de parcă am fost o persoană favorită. Dar știu că Sfinții fac la fel cu toată lumea și ajută pe fiecare după nevoile lui.

Prin intermediul acestor rânduri, am încercat să împărtășesc la cât mai mulți o mică parte din bucuria pe care mi-au dat-o Sfinții Rafail, Nicolae și Irina.

Mă rog Maicii Domnului și Sfinților din insula Lesvos să mijlocească la bunul Dumnezeu pentru toți cei care vor citi această carte.

Cu smerenie,

Autorul

Pășesc încet pe stradă ducând două sacoșe grele. Am de mers un kilometru și e foarte cald, dar nu prea mă deranjează asta, căci mintea mea e în altă parte. E plecată pe insula Lesvos, la Sfinții mei dragi, și doar trupul merge mecanic pe stradă.

Chiar în noaptea trecută am recitit cartea despre viețile Sfinților Rafail, Nicolae și Irina și acum retrăiam ceea ce citisem.

Merg încet și văd, la câțiva pași de mine, cum se apropie un bătrânel făcându-mi închinăciune până la pământ, zicând:

– Vreau binecuvântarea Sfinției voastre, părinte!

Și, apropiindu-se, mi-a sărutat mâna.

Toate acestea s-au petrecut fără să mă opresc din mers. Avea hainele mai mult ponosite, dar curate, un pic de barbă, iar la

mâini ținea două mătănii lungi. După ce mi-a sărutat mâna, a pornit la drum alături de mine. După câțiva pași mi-a zis:

– Pe cei doi pustnici i-a scos din Athos.

Nedumerit de cele spuse, îl întreb:

– Cine i-a scos?

A zâmbit și mi-a răspuns:

– Știi tu bine cine i-a scos!

Bătrânelul s-a oprit, iar eu am traversat străduța din față. Mergeam gândindu-mă la spusele lui și deodată mi-am amintit de cei doi: un călugăr și un frate care plecaseră cu o lună în urmă din Athos la o mănăstire din România.

M-am întors imediat spre bătrân. Stătea și mă privea de pe partea cealaltă a străzii. Când am privit spre el, a zâmbit și a clătinat din cap ca și cum ar fi zis:

„Cred că acum ai înțeles!“

Apoi s-a aplecat din nou cu mâinile până la pământ și, făcând închinăciune, a strigat:

– Anastasie mă cheamă, să mă pomenești!

L-am privit câteva clipe, apoi am plecat. N-am mai putut să-i uit chipul, părea că

este desprins din Pateric, din toată nebunia acestei lumi, chiar dacă pentru alții poate părea nebun. Dar cred că era nebun pentru Hristos!

Mi-am continuat drumul în același ritm, gândindu-mă la cuvintele lui. Nici măcar nu m-a întrebat de unde sunt și mi-a spus ceea ce se întâmplase cu o lună în urmă. Poate că trebuia să mai stau de vorbă cu el, dar mi-a ajuns că l-am văzut.

Am dus sacoșele unde trebuia să le duc și după ce am terminat treburile pe ziua aceea în oraș, m-am dus într-o stație de autobuz. Era lume multă, fiecare cu grijile lui. Pe când așteptam autobuzul, a oprit un taxi în dreptul meu și, deschizând geamul, mi-a făcut semn să urc. I-am arătat stația spunându-i că merg cu autobuzul. Omul a insistat, apoi a strigat să urc. Văzând insistența lui, am urcat că deja se uitau oamenii.

Mi-a spus:

– Părinte, urcă! N-o să-ți iau bani! Vreau să te duc gratis!

– Dar eu merg departe, mai bine de jumătate de oră și prefer autobuzul.

– Nu contează unde mergi. Te duc până unde ai nevoie!

Aceasta a fost discuția când am urcat în taxi și apoi a continuat arătând spre un rând de vreo zece taxiuri care așteptau clienți.

– Vezi toate taxiurile astea? Niciunul nu are de lucru deoarece e criză și nimeni nu mai merge cu taxiul. M-am gândit... Dacă tot stau degeaba, de ce să nu fac un bine și să te duc unde ai nevoie!?

Atunci i-am mulțumit zicându-i:

– Bunul Dumnezeu și Maica Domnului să-ți răsplătească osteneala!

A zâmbit și mi-a zis:

– Unii zic că este Dumnezeu, iar alții că nu este, dar eu zic așa: dacă nu este Dumnezeu și fac o faptă bună, nu am nimic de pierdut, dar dacă este Dumnezeu și eu nu fac o faptă bună, oare ce-o să-i răspund când o să fiu întrebat de ce nu am făcut-o?

Am rămas uimit de gândirea acestui om, care părea un pic trecut de șaizeci de ani.

Îmi mulțumea mereu că am urcat în taxiul lui și era tare bucuros. Printre altele mi-a spus că se spovedește la starețul mănăstirii Sfântul Pavel. Când i-am spus că și schitul de unde sunt eu aparține de aceeași mănăstire, nu știa ce să mai facă de bucurie.

Când am ajuns la destinație, nu a vrut să primească nimic, decât o iconiță. Îmi mulțumea încontinuu de parcă eu făcusem binele și nu el. Eu am plecat și el a mai rămas câteva clipe pe loc repetând fără încetare: „Mulțumesc mult că ai urcat în taxiul meu!“, iar fața îi strălucea de bucurie. Din bucuria lui mi-a dat și mie încât am exclamat:

– Doamne, ce oameni minunați trăiesc în jurul nostru și noi nu avem ochi să-i vedem.

În seara aceea, am cugetat mult la cele întâmplate și am înțeles că a fost darul sfinților cărora le citisem viețile și tânjeam

să ajung la mănăstirea lor. Am adormit cu ei în gând.

A doua zi, fără să mai stau pe gânduri, m-am dus și mi-am luat bilet pentru insula Lesvos. Nimic nu mă putea opri. Trebuia să ajung la ei. După ce m-am văzut cu biletul în mână, m-am liniștit și mi-am continuat treburile. Plecarea era peste o săptămână.

Suntem în luna iulie, 2015. E o zi caldă de vară. Aceeași căldură și-n sufletul meu. Am pornit spre aeroportul din Tesalonic. La ora paisprezece și douăzeci voi decola spre insula Lesvos, dar trebuie să fiu la aeroport cu aproape două ore mai devreme. Taxiul merge liniștit, iar eu sunt mulțumit că șoferul nu mă întreabă nimic.

Încerc să-mi adun gândurile și să mă rog la sfinții spre care mă îndrept.

Sfinților Rafail, Nicolae și Irina, rugați-vă lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul!

În scurt timp au devenit sau, mai bine spus, au intrat în ceata Sfinților mei dragi. Iarna trecută am citit prima carte despre ei.

Ce Sfinți minunați și ce repede aleargă ei să ne ajute! Mă gândesc la mucenicia lor și mă doare inima la cât de mult au suferit!

Sfântul Rafail s-a născut în provincia Itachi. După câțiva ani de școală a plecat în Mistra pentru studii mai înalte. A studiat medicina și filosofia, apoi, încheindu-le, a intrat ca ofițer în armata bizantină. Având această funcție, a condus o mie de soldați. Era iubit de toți din jur, având sufletul foarte bun. Era înalt și cu ochii albaștri. Dumnezeu, iubindu-l mult, l-a luat în armata Lui.

Odată, mergând cu oastea la o mănăstire, a aflat un stareț cu viață sfântă. Atât de mult s-a folosit de cuvintele lui, încât a rămas acolo, trimițând înapoi, împreună cu oastea, și sabia lui pentru a fi predată prințului Toma Paleologul, înștiințându-l că a rămas să îmbrățișeze viața monahală.

A renunțat la toată slava omenească pentru Dumnezeu. A primit călugăria și, după trei ani, a mers la Athena și a predicat cuvântul lui Dumnezeu. Mai târziu a ajuns

Protosinghel la Patriarhia Constantinopolului, dar era trimis să predice în diferite locuri. Așa a ajuns și în Morlaix din Franța, unde l-a cunoscut și pe Nicolae, care studia la Universitate. Acesta, în cele din urmă, a părăsit totul și l-a urmat pe Sfântul Rafail oriunde mergea, ajungând mai întâi monah, apoi diacon.

În decembrie 1452, patriarhul Constantinopolului a slujit cu cardinalul catolic Sfânta Liturghie în biserica Sfânta Sofia. Atunci Sfântul Rafail s-a împotrivit și nu a vrut să slujească cu ei, nelăsându-l nici pe diaconul Nicolae. Împăratul s-a supărat foarte tare și i-a exilat într-un oraș al Traciei, numit Enos. Așa că, la căderea Constantinopolului, ei nu se aflau acolo; au plecat de la limanul din Alexandropoli spre insula Lesvos. Au debarcat la limanul din Thermi.

Întrebând dacă este vreo mănăstire prin apropiere, au fost duși de primar și de învățător pe dealul Karyes, unde se afla o mănăstire locuită de un singur călugăr. Cu

mulți ani în urmă, această mănăstire fusese de maici, dar la anul 1233 a fost distrusă de pirați. Unele maici au fost ucise, iar altele au fost siluite și au înnebunit.

Pe maica stareță o chema Olimpia și a fost chinuită cel mai tare. I-au ars carnea de pe trup cu lumânări aprinse, i-au băgat prin urechi vergele înroșite în foc, apoi i-au bătut piroane în cap, prinzând-o pe o ușă de lemn. Creștinii, neputând să-i scoată cuiele, au îngropat-o cu ușă cu tot.

Karyes

Mănăstirea a rămas pustie până în anul 1433, când a fost refăcută de o femeie foarte bogată pe nume Melpomena.

Hramul mănăstirii era în cinstea Maicii Domnului, iar când au venit Sfinții Rafail și Nicolae, aceștia au găsit doar un singur călugăr numit Ruvim și pe bătrâna Melpomena, care locuia cu fiul ei care avea familia cu el și supraveghea mănăstirea. Ei asigurau cele necesare mănăstirii.

La scurt timp după venirea lor acolo, a plecat la Domnul Melpomena, iar după un an a plecat și monahul Ruvim.

Ca stareț a rămas Sfântul Rafail cu diaconul Nicolae și îngrijitor Achindin, iar la scurt timp a mai venit un călugăr, al cărui nume era Stavros.

În cadrul mănăstirii au construit o bolniță pentru bătrâni și un fel de școală pentru fetițe. Toată lumea afla alinare la cuvintele pline de har ale Sfântului Rafail.

Între timp, turcii au ocupat insula Lesvos, dar nu au urcat niciodată la mănăstire până în anul 1463.

Primarul din Thermi și-a construit o casă aproape de mănăstire și s-a mutat cu familia acolo, cultivând pământul. Îl chema Vasile și mergea de multe ori ajutându-l pe Sfântul Rafail și îndulcindu-se de cuvintele lui. Pe soția lui o chema Maria și aveau doi copii. O fetiță pe nume Irina, de doisprezece ani, și un băiețel de unsprezece luni, care primise numele Sfântului Rafail. Mai aveau o nepoată orfană, Elena, de cincisprezece ani.

Turcii au ocupat insula Lesvos în anul 1462, iar în anul 1463 creștinii s-au răsculat împotriva lor, dar venind și alte trupe, au fost învinși și mulți dintre ei au fugit în munți.

Creștinii s-au răsculat, având promisiuni de la catolici că îi vor ajuta, dar, ca de obicei, au rămas cu promisiunile și au fost învinși.

Turcii au început să-i ucidă pe creștini și au trimis trupe în munți ca să-i caute pe cei care fugiseră.

Și așa, o ceată de turci a ajuns și la mănăstire.

Acolo se aflau Sfântul Rafail cu diaconul Nicolae, familia primarului Vasile și învățătorul Teodor.

Monahul Stavros reușise să fugă în pădure, iar Sfântul Rafail, când a aflat că vin turcii, a spus familiei primarului și învățătorului Teodor să fugă și să se ascundă, dar aceștia au refuzat. Și așa i-au găsit turcii pe toți acolo. Era chiar în Vinerea Mare.

I-au luat și i-au legat pe toți, în afară de soția primarului și de copii. Pe Rafail cel mic l-au aruncat jos, sfărâmându-l cu picioarele. Văzând Maria, mama lui, s-a repezit la ei, dar au prins-o și au legat-o de un copac. Apoi, au luat-o și pe Irina începând s-o chinuiască. I-au tăiat o mână cu sabia, apoi i-au deschis gura turnându-i apă clocotită și, punând-o într-un vas mare din pământ, i-au dat foc arzând-o de vie. Văzând suferința fetiței, mama ei n-a mai putut răbda durerea și a murit făcând stop cardiac.

Sărmana mamă, cât a suferit văzându-și copiii uciși în fața ei!

Turcii le cereau să le spună unde se află creștinii răsculați, după care îi forțau să se lepede de credință.

Apoi l-au luat pe primarul Vasile și l-au chinuit mult timp, dar văzând că nu scot nimic de la el, l-au junghiat și i-au tăiat capul. La fel s-a întâmplat și cu învățătorul Teodor, în cele din urmă tăindu-i capul.

Când au început să-l chinuiască pe diaconul Nicolae, acestuia, fiind o fire mai sensibilă, i s-a oprit inima și a murit pe loc.

Pe Elena, nepoata primarului, au siluit-o, apoi au bătut-o până a murit.

Pe Sfântul Rafail l-au lăsat la urmă, chinuindu-l cel mai mult în toate felurile posibile până în Lunea Luminată, iar la urmă l-au tăiat cu fierăstrăul prin gură, până i-au tăiat capul.

În cele din urmă au aruncat mănăstirea în aer.

După plecarea turcilor, s-au întors monahii Stavros și Achindin și i-au îngropat în curtea mănăstirii printre ruine. Mai târziu și ei au fost prinși de turci, chinuiți și omorâți.

Odată cu trecerea timpului, locul unde a fost mănăstirea s-a pustiit. După ceva vreme, un ofițer turc a luat în stăpânire locul unde se aflau ruinele mănăstirii și cu o parte din pietrele și marmura bisericii și-a construit o casă boierească.

De multe ori se arăta un călugăr cu o cădelniță în mână care tămâia casa și marmura care fusese luată din biserică. Atunci, gândind că este bântuită de duhuri, turcul a părăsit casa. La fel s-a întâmplat cu toți ceilalți proprietari, până s-a pustiit. Toți vedeau un călugăr care venea și tămâia.

Uneori oamenii îl vedeau noaptea coborând în sat și tămâind casele.

După cum s-a descoperit mai târziu, acest călugăr era Sfântul Rafail.

În anul 1922, în luna septembrie, s-a întâmplat marea tragedie când a avut loc schimbul de populație. Cei de origine greacă din Asia Mică au fost uciși foarte mulți, iar cei care au reușit să scape au fugit în insula Lesvos, iar turcii din Grecia au plecat în Turcia.

Prin rânduiala Bunului Dumnezeu, terenul unde fusese mănăstirea a fost dăruit unei familii de refugiați din Asia Mică. Mai târziu, pe acest loc, ei au construit o bisericuță în cinstea Maicii Domnului.

Sfânta Mănăstire «Sfinții Rafail, Nicolae și Irina»

Abia în anul 1959, Sfinții au început să se arate anumitor creștini și să le descopere mucenicia lor și toate câte au suferit de la turci. Tot Sfinții le-au spus unde să sape ca să afle moaștele lor.

Scenă din bisercă
unde este zugrăvită mucenicia Sfinților

În câțiva ani, s-au descoperit moaștele tuturor Sfinților mărturisitori din mănăstirea de pe dealul Karyes. S-au descoperit și moaștele Sfintei Olimpia care a fost omorâtă în anul 1233, iar după multe minuni și descoperiri s-a construit o mănăstire de maici pe locul acela.

Spre acel minunat loc mă îndrept acum. Între timp, am ajuns la aeroport, am intrat în sala de așteptare unde e răcoare, în comparație cu căldura de afară. Am trecut prin

Moaștele Sfintei Olimpia

controlul obișnuit. Nu aveam bagaj pentru cală, iar bagajul de mână se încadra în cele nouă kilograme permise. Am mai așteptat puțin și, în sfârșit, s-a anunțat cursa spre Mitilini.

Nu m-am grăbit, am lăsat mai întâi să treacă aproape toți oamenii și apoi m-am

îndreptat spre ieșire. Am urcat în autobuz și de acolo la avion, care era destul de mare. Avea în jur de două sute de locuri.

Mintea mea era deja în Mitilini, cu mult înaintea avionului. Vizita locurile sfinte despre care citisem și care îmi erau atât de familiare.

Între timp, avionul a decolat ridicându-se spre înălțimi. Clădirile se vedeau din ce în ce mai mici, apoi marea albastră și, în zare, diferite insulițe.

Ce minunat este Dumnezeu și cum are grijă de toate acestea!

Ce sunt eu oare?

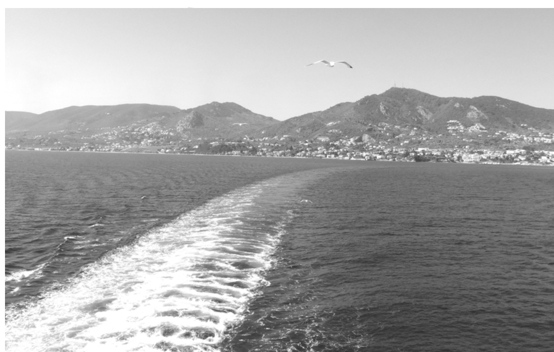
Un bob de nisip pe țărmul mării… Câte miliarde de boabe sunt și, totuși, Dumnezeu are grijă de mine și la fel de fiecare în parte! Noi, dacă privim o plajă, spunem: „Ce nisip mult este!“, dar nu ne interesează fiecare bob în parte, nici măcar nu-l băgăm în seamă. Dar Dumnezeu se îngrijește de fiecare om și de durerea fiecăruia.

Ce minunat este Dumnezeu și cât de Bun este!

Încet, încet am ajuns sus și abia mai zăresc câte ceva pe pământ. Așa va fi când va ieși sufletul din corp și se va duce la Dumnezeu. Va zbura fără să aibă greutatea trupului.

Sunt liniștit și aștept întâlnirea cu acești minunați Sfinți care aleargă în toată lumea să mângâie și să vindece.

Stewardesele ne servesc cu câte un pahar de apă sau suc, la alegere. Le mulțumesc, apoi mă adâncesc iar în lumea mea. Deja am început coborârea și iată că se vede insula. Suntem anunțați să ne punem centurile de siguranță și, în câteva minute, am aterizat.

Insula Lesvos

Aeroportul de aici e mult mai mic decât cel din Tesalonic. La ieșirea din aeroport, în partea stângă, se află două firme care au mașini de închiriat. M-am apropiat de unul dintre ghișee și mi s-a spus că mai are doar o singură mașină. Era un pic mai scumpă, deoarece era nouă și avea la bord doar o mie cinci sute de kilometri. În spatele meu mai așteptau și alți oameni pentru același lucru. Am închiriat această mașină pentru patru zile.

Iată-mă ajuns în insula Lesvos, la volanul unei mașini noi, având patru zile la dispoziție. Am primit și o hartă a acestui loc din partea firmei de închirieri, apoi am pornit direct spre mănăstirea Sfinților dragi. Am trecut prin orașul Mitilini și mi-am continuat drumul spre Thermi.

Și pe stânga, și pe dreapta drumului se aflau refugiați care abia veniseră din țările lor. Mergeau pe jos, aveau și copii mici cu ei. Nu erau doar din țările unde sunt războaie, ci și din alte țări. Am aflat mai târziu că sunt aduși cu vapoare mari și,

Mitilini

undeva mai în larg, sunt mutați în bărci gonflabile. Am înțeles că plătesc destul de mult ca să fie aduși cu vaporul. Am putea spune că se face un fel de trafic legal. De acolo, se îndreaptă cu bărcile spre insulele din apropiere. Când se mai întâmplă câte o furtună, unii se mai îneacă și, zilnic, sunt aduși pe uscat foarte mulți înecați. Nu știu unde se va ajunge, dar cred că sunt aduși cu un scop, Grecia fiind deja în criză, nu cred că va putea face față la atâția refugiați. Unii dintre ei sunt și periculoși. Dacă nu au ce mânca se apucă de furat. Chiar în insulă am auzit

că au violat câteva fete. Nici nu știi ce să mai spui... Sunt și ei făcuți de Dumnezeu, flămânzesc, însetează...

Oare ce se va întâmpla cu ei?

Privindu-i, mă duc cu mintea în urmă, la anul 1922, când au venit grecii din Asia Mică fiind alungați de turci, dacă nu erau uciși. Au venit atunci foarte mulți. Așa a venit și familia lui Vasilichi Rali. Femeia care a primit mai târziu de la statul grec o bucată de pământ chiar pe locul unde se aflau mormintele Sfinților mucenici, unde fusese mănăstirea.

Ea împreună cu soțul ei Anghel au construit prima bisericuță în cinstea Maicii Domnului pe locul acela după cum promisese mama ei când au venit în Grecia. Ei i s-au arătat pentru prima dată Sfinții și i-au spus unde se află mormintele lor.

Câte lucruri minunate a văzut această femeie pe care mai târziu le-a scris într-o carte!

Iată-mă ajuns în satul Thermi, unde am văzut un indicator pe care scria: „Spre Mănăstirea Sfântului Rafail".

Thermi

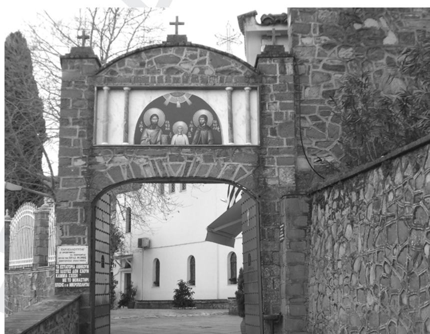
Am început să urc. Acum este drum asfaltat și e ușor de mers, dar îmi amintesc cele scrise de Vasilichi cum că înainte nu era drum deloc până la colina Sfinților și toată lumea mergea pe jos. În primii ani se mergea în fiecare zi pe jos fiind mai mult de cinci kilometri. Drumul trece prin grădina de măslini. În jur vezi doar plantații de măslini.

Încă puțin și am ajuns la poarta mănăstirii. De fapt, această poartă este ca o boltă mare. În dreapta sunt două case mari și una mai mică, pentru găzduirea închinătorilor. Orice închinător poate rămâne până la trei zile fără să plătească nimic.

Poarta Mănăstirii Sfinților Rafail, Nicolae și Irina

Apoi, mai în față, tot pe dreapta se află biserica Sfânta Maria Magdalena, foarte frumoasă, iar în continuare este o parcare mare sub care au fost amenajate tot camere de găzduit. În stânga se află poarta mănăstirii care se închide odată cu apusul soarelui.

Intrarea în Sfânta Mănăstire

Biserica Sfânta Maria Magdalena

Am intrat pe poartă și la pangarul mănăstirii am găsit-o pe maica Nektaria care, după ce i-am spus că vreau să rămân patru zile, a chemat imediat o femeie și i-a spus să mă ducă la cameră. M-a dus la clădirea cea mai mică din afara mănăstirii. Mi-am lăsat bagajul și am revenit ca să mă închin în biserică. Sunt două biserici suprapuse. Am intrat în cea de jos și chiar la vreo trei metri în față se află Cinstitul cap al Sfântului Rafail într-o raclă frumoasă. M-am închinat și i-am mulțumit că mi-a îngăduit să ajung la căsuța lui.

Capul Sfântului Rafail

Icoana Sfinților Rafail, Nicolae și Irina

Apoi, în stânga se află moaștele Sfintei Olimpia. Această Sfântă Muceniță a fost atât de crud chinuită, a suferit atâta durere, încât depășește priceperea omenească. I-au bătut piroane prin cap și prin urechi. Chiar ea a spus în vedenie unor oameni ai locului, că a suferit dureri foarte mari.

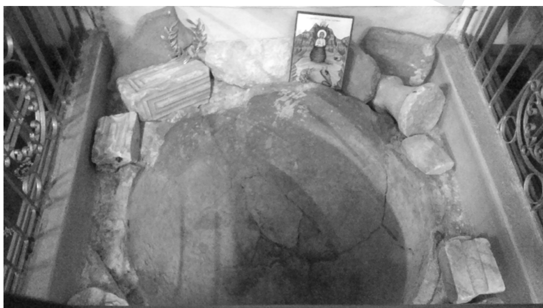
Sfântă Muceniță Olimpia, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul, ca să-mi duc și eu crucea până la capăt!

Alături se află mormântul Sfântului Nicolae cu moaștele lui, iar puțin mai în față se află vasul în care a fost arsă Sfânta Muceniță Irina. Ce mult a fost chinuită și

Mormântul Sfântului Nicolae

ea! Era o fetiță de doar doisprezece ani. I-au ars trupul cu flăcări aprinse, i-au tăiat mâna stângă, iar apoi au băgat-o în vas și au ars-o!

Vasul în care a fost arsă Sfânta Muceniță Irina

Sfântă Irinuca, ce mult ai suferit! Cum le-a întunecat diavolul mintea turcilor ca să chinuie copii nevinovați! Parcă o văd în fața ochilor… O fetiță cu două codițe, îmbrăcată cu o rochie albă până jos… Cât de înspăimântată să fi fost văzând cruzimea turcilor! Dar le-a răbdat pe toate și a ajuns în ceata mucenițelor!

Sfântă Muceniță Irina, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul!

În partea dreaptă se află mormântul ei, iar alături sunt mormintele părinților ei, Vasile și Maria, care sunt cu toții în ceata mucenicilor. O biserică plină de sfinți! O biserică plină de durere și mângâiere...

Mormântul Sfintei Irina

Stau și mă gândesc la cât de mult au suferit, la cât de mult au fost chinuiți, dar mi se mângâie sufletul gândindu-mă de câtă slavă se bucură acum în ceruri! Și cât de repede aleargă ei ca să-i ajute și să-i vindece pe oameni!

Într-un colț al bisericii se află zeci de cârje lăsate de cei care au venit bolnavi și au plecat sănătoși, fiind vindecați de Sfinți. Se simte sfințenia în aerul pe care îl respiri și pe pământul pe care-l calci.

Cârje, bastoane și alte obiecte
lăsate ca mărturie de cei vindecați

Am ieșit din biserica de jos și am intrat în cea de deasupra care este închinată Sfântului Rafail. Undeva, mai în față, în partea dreaptă se află mormântul Sfântului. Toată lumea care vine aleargă

la mormântul lui ca să-i ceară ajutor sau să-i mulțumească.

Biserica Sfântului Rafail

M-am închinat și eu și am mulțumit din nou Sfântului că m-a primit în casa lui.

Între timp a început Vecernia. M-am așezat într-un colț, undeva mai în spate, ca să am vedere spre mormântul Sfântului Rafail. După Vecernie am coborât la aghiazmă. Se coboară mai multe trepte, căci se află sub altarul bisericii la vreo șapte metri adâncime.

Mormântul Sfântului Rafail

Ce liniște și ce răcoare! Am băut aghiazmă și m-am miruit din candela Sfântului. La apusul soarelui s-au închis porțile mănăstirii și m-am retras în cameră. Am gustat ceva, am mulțumit Sfinților și am adormit cugetând la minunile lor.

Intrarea la aghiazmă

Dimineață, la ora șapte, a început Utrenia urmată de Sfânta Liturghie. Slujbele se fac în biserica de sus, unde este mormântul Sfântului Rafail. M-am închinat și m-am retras într-un colț ca să pot fi mai liniștit. Slujba a decurs normal, fără

grabă, iar la sfârșit m-am împărtășit cu Sfintele Taine. Mi s-a umplut sufletul de bucurie! Am luat anafură și am ieșit din biserică. Apoi am coborât din nou sub Sfântul Altar ca să iau aghiazmă și m-am miruit dintr-o candelă care se afla acolo.

Înainte de a ajunge la aghiazmă, am trecut printr-un fel de anticameră cu multe icoane și o candelă mare. Acolo era o bătrânică la peste șaizeci de ani care făcea curățenie și mai dădea explicații celor care întrebau. Am stat de vorbă și eu cu ea. Era o bătrânică minunată cu un chip luminos. Mi-a zis că e din Cipru și vine în fiecare an la mănăstire și stă câte o perioadă de timp ca să mai ajute. A văzut foarte multe minuni. Odată a venit o fată care avea cancer la sân. Toată partea stângă de sub coaste până la sân era vineție și umflată. Avea dureri foarte mari. Atunci bătrâna a luat untdelemn din candelă și a miruit-o pe locul bolnav. Apoi, fata venea în fiecare zi s-o miruiască bătrâna, iar între timp se ruga la Sfinți s-o ajute. Participa la slujbe și se împărtășea. După

trei zile, au dispărut umflătura și vânătaia, iar durerile au încetat. A mulțumit cu lacrimi Sfinților și a plecat sănătoasă la casa ei.

Anticameră prin care se trece
înainte de a ajunge la vasul cu aghiazmă

O femeie a venit cu băiatul ei, care avea o umflătură mare la gât, fiind diagnosticat cu cancer. Plângeau amândoi și se rugau Sfinților. Copilul avea dureri mari și mama suferea și ea la fel de mult, chiar mai mult văzând că nu poate să-l ajute. După trei zile de miruit cu untdelemn a plecat sănătos la casa lui. Plângeau de bucurie. Tot la

aghiazmă, am întâlnit o femeie care, după ce a ascultat minunile bătrânei, ne-a povestit că, de treisprezece ani, ea vine în fiecare an la Sfânta Mănăstire de pe dealul Karyes și ne-a spus și motivul:

Sunt din Lamia și în urmă cu treisprezece ani, fiul meu a avut un accident de mașină. S-a dat de mai multe ori peste cap, zdrobindu-se mașina. Băiatul a intrat în comă, având capul sfărâmat. L-au dus urgent la spital și l-au pregătit de operație. I-au făcut tomografie și mi-au zis că șansele de a trăi sunt minime, deoarece avea capul sfărâmat...

Am fost de acord să fie operat. Cu câteva zile înainte, citisem o carte despre minunile Sfinților Rafail, Nicolae și Irina. Am început să mă rog lor cu credință, am sunat și la mănăstire ca să-l pomenească.

Operația a durat puțin peste nouă ore. Am așteptat în salon, plângând și rugându-mă încontinuu la Sfinți. Știam că omenește nu există nicio șansă, dar în inima mea ceva îmi spunea că Sfinții o să intervină.

După mai bine de nouă ore a ieșit un medic din sala de operații și părea oarecum speriat. Se uita la mine și nu zicea nimic. Eu am crezut că a murit și, neputând vorbi din cauza lacrimilor, am dat din cap și am făcut un semn cu mâna, întrebând:

– A murit?

După câteva clipe, doctorul mi-a zis emoționat că s-a întâmplat ceva ce nu poate să explice. Începuse operația și se vedea clar, la fel ca și în tomografie, capul zdrobit, dar, în scurt timp, s-a refăcut singur sub ochii lor și copilul a ieșit din comă. S-a adunat o comisie de șapte medici și toți aceștia nu puteau da nicio explicație. De trei ori s-au învârtit medicii în jurul lui fără să înțeleagă nimic. Atunci eu le-am zis:

– Domnilor doctori, vă spun eu ce s-a întâmplat! Cât timp am așteptat în salon m-am rugat încontinuu la Sfinții Rafail, Nicolae și Irina și cred cu adevărat că ei l-au vindecat pe copilul meu!

– Știu și eu că a fost o minune, a zis unul dintre chirurgi. Sper să înțeleagă și ceilalți medici care se învârt în jurul lui cu cele

două tomografii: prima, în care se vede clar capul zdrobit, și cea de-a doua, abia făcută după operație, care ne arată că fiul dumneavoastră e complet sănătos! Trei dintre ei sunt veniți din străinătate și nu sunt ortodocși. Sper să înțeleagă și ei ce Sfinți puternici avem!

Zicând acestea, doctorul s-a întors la colegii lui.

Eu am rămas în salon plângând de bucurie și mulțumindu-le Sfinților Rafail, Nicolae și Irina că mi-au întors copilul din morți. După trei zile mi-am luat băiatul acasă perfect sănătos. Mergea pe picioarele lui, iar medicii îl priveau dând din umeri.

Au trecut treisprezece ani de atunci și copilul meu are o sănătate de fier. Muncește toată ziua și nu l-a mai durut capul nici măcar o singură dată. Iar eu am promis Sfinților că atâta timp cât voi trăi, voi veni în fiecare an să le mulțumesc!

M-a emoționat povestirea femeii și, pe ascuns, mi-am șters o lacrimă… Călcam pe locul unde Sfinții Rafail, Nicolae și Irina au viețuit, au îndurat chinuri ce mintea

omenească nu poate cuprinde și unde au stropit pământul cu sângele lor…

Am ieșit de la aghiazmă plutind și m-am așezat pe o bancă din apropiere ca să pot contempla împrejurimile. Ce frumos este aici și câtă pace se simte în acest loc sfânt! Parcă timpul stă în loc, așa… ca în veșnicie.

Puțin mai încolo era o masă cu pahare pline cu cafea și un coș cu un fel de posmag dulce. Femeia care aproviziona masa mi-a făcut semn să iau și eu. Am mulțumit și am luat un pahar cu cafea și un posmag. M-am retras la banca mea și le-am savurat. Ce gustoase erau! Se simțea binecuvântarea Sfinților!

La pangar era o maică cu un chip luminos și vorbea cu mult drag despre Sfinți și despre fosta stareță care, în urmă cu doi ani, plecase la Domnul. Numele ei era Evghenia, dar maicile îi spuneau „Mămica". Chiar am rămas surprins când am auzit că nu numai maicile îi spuneau așa, ci și mirenii care au cunoscut-o și care au rămas mai apropiați de mănăstire. Chiar a fost ca o mămică pentru toți.

Pangarul mănăstirii

Între timp, maica de la pangar mi-a zis că sunt așteptat de Maica Stareță, Tavita. Maicile îi spun „Măicuța“. M-am dus la biroul stareței, care, de fapt, este un fel de salonaș unde stătea de vorbă musafirii. M-a primit cu multă dragoste și cu zâmbetul pe buze. În birou se afla și preotul care tocmai slujise Sfânta Liturghie. Am luat binecuvântare și am fost poftit să iau loc într-un fotoliu. Apoi, stareța a chemat o maică și m-a întrebat ce doresc să servesc. Nu voiam să deranjez, dar am acceptat un suc natural de portocale și am fost servit de stareță cu diferite fursecuri. Având vârsta

în jur de șaizeci și cinci de ani, mică de statură și cu ochii luminoși, plini de bunătate, maica stareță m-a impresionat cu felul în care se adresa maicilor: „Draga mea, te rog să aduci un pahar cu apă!“ sau „Copilul meu, să aduci un suc de portocale!“

Se purta ca o adevărată mamă, iar maicile o iubesc și o respectă foarte mult. Stând la birou, răspunde la fiecare telefon și la toți cei care o sună. Își cerea scuze pentru aceasta, dar e multă suferință în lume, mulți sunt în necazuri și oamenii au nevoie de ajutor. De fiecare dată când era sunată, scria pe o foaie numele celor care cereau să se roage pentru ei. Telefonau oameni din toate colțurile lumii cerând ajutorul Sfinților Rafail, Nicolae și Irina.

Pentru că nu voiam s-o deranjez prea mult pe stareță, m-am retras. Înainte de a ieși din birou, „Măicuța“ m-a rugat să mai trec pe la ea.

În ziua aceea am plecat spre biserica Sfântului Arhanghel Mihail din Mandamados. Am mers cu mașina cam o oră. Iarăși, ca și la sosirea pe insulă, am văzut cum veneau refugiații de o parte și de alta a

drumului. Era foarte cald, iar ei mergeau pe jos tot drumul din locul unde au fost lăsați cu bărcile. Unii aveau de străbătut și câte treizeci-patruzeci de kilometri. Unele femei aveau copii în brațe. Îmi era tare milă de ei. Am cumpărat câteva înghețate de la un supermarket și le-am împărțit la copilași. La început mă priveau cu neîncredere, apoi le-au luat și mi-au mulțumit.

Doamne, ai milă de ei!

Mandamados, loc încărcat de istorie… Unde se află acum biserica, pe la sfârșitul anilor 900 și începutul anilor 1000, se afla o mănăstire de călugări. Era ca o cetate, având și un turn de pază care se păstrează până astăzi.

Mandamados

În timpurile acelea, saracinii își făceau de cap în Marea Egee. Atacau insulele și le treceau prin foc și sabie. Împărăția Bizanțului se confrunta cu probleme mari și nu reușeau să mai apere insulele. Saracinii se simțeau stăpâni, erau foarte sălbatici și înfricoșători la vedere. Se trăgeau din țările arabe.

Într-una din zile au ajuns și în insula Lesvos. Au jefuit ce au putut, dar gândul lor era la Mănăstirea Sfântului Arhanghel Mihail pe care mai încercaseră s-o jefuiască și altă dată, dar atunci nu reușiseră să treacă de zidurile mănăstirii. S-au apropiat de mănăstire în timpul nopții ca să nu fie observați.

Era în Postul Mare și călugării erau cu toții în biserică mai multă vreme, slujbele fiind mai lungi. Deoarece nu se așteptau să fie atacați atunci, nu au pus pe nimeni de pază la turn. După ce s-a tras clopotul și saracinii au înțeles că toți călugării s-au dus la slujbă, „s-au apucat de treabă“. Au aruncat un cârlig legat cu o frânghie peste zid. Apoi, unul dintre ei s-a cățărat pe zid,

Mănăstirea Sfântului Arhanghel Mihail de la Mandamados – zidul exterior

a ajuns în curtea mănăstirii și astfel s-a dus la poartă, deschizând-o. În scurt timp au intrat toți saracinii în curte și au năvălit direct în biserică cu săbiile scoase. Călugării, optsprezece la număr, au fost atât de surprinși, încât nu au apucat să se apere și așa au fost uciși aproape toți. Doar unul mai tânăr, Gavriil, care era paracliser și care se afla în altar, a reușit să scape de sabia saracinilor, urcând pe o scăriță care ducea în pod.

Saracinii l-au văzut și au alergat după el. Dar în momentul acela a început să se clatine acoperișul și a apărut Sfântul Arhanghel Mihail cu sabia în mână. La vederea Sfântului, atacatorii au luat-o la fugă aruncând și săbiile din mână, fără a se opri până ce au ajuns la corăbiile lor. Nu au apucat să jefuiască nimic, după cum le era obiceiul.

Icoană care ne înfățișează uciderea călugărilor
și pe Sfântul Arhanghel Mihail de la Mandamados

Apoi, Arhanghelul Mihail s-a făcut nevăzut. Gavriil, paracliserul, a coborât din pod și, ajungând în biserică, i-a găsit pe toți călugării uciși, iar pe jos, o mare baltă de sânge… S-a așezat în genunchi în fața icoanei Sfântului Arhanghel Mihail și a început să se roage. În timpul rugăciunii a văzut chipul Arhanghelului că prinde viață și că-i zâmbește. A prins curaj și a strigat:

– Sfinte Arhanghele al meu, ce mult mi-aș dori să te pot picta așa cum te văd acum! Dar eu nu sunt pictor și nu pot… Sfinte Arhanghele, te rog să iei în mâinile tale sufletele călugărilor care au fost uciși!

După ce s-a rugat din destul, s-a ridicat în picioare și a privit cu durere la părinții uciși și la sângele de pe jos…

Deodată i s-a luminat mintea și a zis: „Pot să folosesc sângele de pe jos în loc de vopsele."

Alergând, a adus un lighean și a adunat sângele în el, apoi a adus pământ curat și l-a amestecat cu sângele mucenicilor, frământând până ce a devenit o pastă. Cerând ajutorul Sfântului Arhanghel, a început să

modeleze pământul amestecat cu sânge așa cum fac olarii. Gavriil, care nu se pricepea la așa ceva, se minuna de ceea ce ieșea din mâinile lui. A reușit să facă mai întâi chipul, apoi o parte din trup, din aripi și din sabie, dar i s-a terminat materialul și cu ce mai avea abia a reușit să încropească restul trupului care acum este acoperit. L-a făcut așa cum l-a văzut, doar că a ieșit închis la culoare, fiind din pământ amestecat cu sânge. Așa a luat ființă această icoană care se păstrează până astăzi și care face nenumărate minuni.

Sfântul Arhanghel Mihail de la Mandamados

Uneori, din ochii Sfântului Arhanghel curgeau lacrimi, alteori chipul lui transpira, asemenea celui omenesc. De obicei, acest lucru se petrecea când veneau oamenii care aveau necazuri mari și se rugau la icoana lui. În felul acesta, Sfântul Arhanghel Mihail le arată că îi pasă de ei și, la rândul lui, se roagă și el la Dumnezeu pentru ei.

Prin minune s-a construit și biserica actuală, cea care este în curte.

Era înainte de anul 1900 când insula Lesvos se afla încă sub ocupație turcă. Biserica era destul de mică și neîncăpătoare pentru câtă lume venea să se închine și să asculte Sfânta Liturghie. Atunci, epitropii bisericii s-au sfătuit și au cerut aprobare de la episcop pentru o biserică mai mare în afara curții. Au făcut toate demersurile și s-au apucat de treabă. A venit episcopul și a sfințit locul, apoi muncitorii au săpat temelia. Seara au lăsat uneltele acolo și s-au dus la odihnă. Dimineața, când au venit, nu au mai găsit uneltele, iar pământul pe care îl săpaseră pentru temelie era tot la loc fiind nivelat cum fusese înainte de a săpa.

Au anunțat imediat pe epitropi și se mirau cu toții neștiind ce s-a întâmplat. Se gândeau că poate turcii au făcut aceasta în timpul nopții ca să împiedice construcția bisericii. La scurt timp a venit o femeie și le-a spus că uneltele lor sunt rezemate de zidul bisericii din curte. Atunci s-au dus și le-au luat și au săpat temelia din nou. Iar pe timpul nopții au pus cinci oameni de pază un pic mai departe, după niște copaci ca să nu fie văzuți.

Stând ei de pază, dintr-odată au văzut o lumină din cer că a coborât peste temelie și imediat tot pământul s-a așezat la loc, iar uneltele au dispărut. Au fugit repede la epitropi și le-au spus ce s-a întâmplat. Când aceștia s-au dus în curte, au văzut uneltele în același loc, lângă biserică.

Atunci au înțeles că Sfântul Arhanghel Mihail vrea ca biserica să fie făcută în curte, în locul celei mici. Și așa s-au apucat de treabă și au ridicat biserica actuală.

În timpul construcției li s-au terminat aproape toți banii. Mai aveau foarte puțini când epitropul, care ținea toate socotelile și păstra lada cu bani în casa lui, s-a rugat

Sfântului Arhanghel zicând: „Sfinte Arhanghele Mihail, te rog, ajută-ne să terminăm biserica. Știi că mâine trebuie să plătesc pe toți muncitorii și nu mai am bani!“

S-a rugat stăruitor, cu lacrimi, și apoi s-a întins pe pat să se odihnească. Deodată a auzit că s-a deschis ușa care ducea la odaia cu bani. Atunci s-a gândit: „Asta ne mai lipsește acum, să ne fure și banii pe care îi mai avem.“ A vrut să se ridice, dar s-a simțit ca paralizat fără să se poată mișca. A auzit cum s-a deschis capacul lăzii, după care acesta s-a închis la loc. Apoi a văzut în dreptul ușii camerei lui, deschisă fiind, un tânăr cu mantie pe spate și cu părul lung și negru. Tânărul a privit spre el, i-a zâmbit, apoi a plecat încet. După câteva minute, s-a putut ridica din pat și el. S-a dus direct spre lada cu bani, a deschis-o și a găsit-o plină cu monede de aur și argint. La început a crezut că visează. A băgat mâna în ladă, le-a răscolit și abia atunci a înțeles că banii sunt adevărați. A căzut în genunchi și a strigat: „Îți mulțumesc, Sfinte Arhanghele, că ai venit atât de repede să ne

ajuți!“ Apoi a alergat la ceilalți epitropi și i-a anunțat.

În ziua următoare când au venit muncitorii, i-a plătit pentru toată lucrarea bisericii. Și minunii acesteia i s-a adăugat minunea că banii au fost exact cât trebuiau ca să ajungă pentru achitarea tuturor cheltuielilor. Mai întâi au zidit biserica peste cea mică. După ce au terminat construcția bisericii mari, au fost nevoiți s-o dărâme pe cea mică care rămăsese în interior. Au scos toate icoanele din biserica mică, dar când au vrut să scoată și icoana Sfântului Arhanghel Mihail, cea făcută de paracliserul Gavriil din pământ amestecat cu sângele mucenicilor călugări, nu au putut s-o ridice. S-au străduit mult, dar oricât au încercat nu au reușit nici măcar s-o miște din loc cât de puțin. Atunci au înțeles că Sfântul Arhanghel vrea ca icoana lui să rămână acolo unde au fost uciși cei optsprezece călugări.

Au acoperit-o cu grijă ca s-o protejeze și au dărâmat restul bisericii mici. Icoana a rămas în același loc unde se păstrează până astăzi.

Minunile Sfântului Arhanghel Mihail sunt nenumărate chiar din timpul ocupației turcești. Sfântul Arhanghel nu a permis niciunui turc să-și bată joc de biserica lui. Aceștia au încercat de câteva ori să vină cu gânduri rele la Sfânta lui biserică, dar de fiecare dată le apărea în față Sfântul Arhanghel cu sabia în mână și îndată fugeau cu toții înfricoșați. Apoi veneau cu daruri la biserică și încercau să-l îmblânzească cerându-și iertare.

Voi povesti acum doar o minune, care s-a petrecut în noiembrie 1973…

Era într-o dimineață senină, undeva în îndepărtata țară Sudan. În aeroportul capitalei era mai multă mișcare decât de obicei. Se introdusese o cursă specială pentru elevii care urmau să plece într-o excursie, fiecare având un rucsac propriu. După ce au urcat cu toții, avionul a decolat. S-a ridicat la înălțimea necesară de zece mii de metri. De la turnul de control, comandantul navei a fost informat că va avea o călătorie liniștită, fiind o zi senină. Și-a fixat ruta,

apoi a vorbit la microfon urându-le pasagerilor călătorie plăcută.

La scurt timp a apărut în fața lui un nor întunecat. A coborât avionul la opt mii de metri, încercând să treacă pe sub nor. Dar, depășindu-l pe acesta, s-a lovit de un altul, încărcat cu fulgere și trăsnete. A mai coborât nava, dar în zadar. Apoi s-a ridicat până la douăsprezece mii de metri, înălțimea maximă de urcare, dar nici așa nu a scăpat de norii întunecați. A coborât din nou până la cinci mii de metri, dar fără niciun rezultat. Văzând pericolul, pilotul a încercat să ia legătura cu turnul de control, dar nimic nu mai funcționa, deoarece tot echipamentul fusese distrus de fulgere.

În încercarea de a scăpa de furtună, pilotul deviase de la traseu și nu mai știa unde se află. A desfăcut harta și a încercat să se orienteze în felul acesta, dar în zadar. Copilotul a înțeles situația și a rămas înmărmurit. Stewardesele țineau lumea de vorbă ca să nu se panicheze. Pilotul încerca să iasă din furtună făcând diferite manevre. Timpul trecea… Avionul trebuia să fi aterizat de două ore. Într-un final, călătorii au

înțeles situația și au început să plângă cu toții. În zadar a încercat pilotul să-i liniștească vorbindu-le la microfon…

Luptându-se în continuare cu furtuna, pilotul a aruncat o privire pe ceasul care arăta cantitatea de combustibil de care mai dispunea. L-a trecut un fior rece prin tot corpul. Mai avea combustibil doar pentru douăzeci de minute de zbor. Atunci a fost sigur că nu mai au nicio șansă. A pus avionul pe pilot automat, și-a așezat fruntea în palme și a început să se gândească la toată viața lui…

Și-a amintit de copilărie… Și-a adus aminte că mama lui s-a născut în insula Lesvos din Grecia și când era mic copil l-a dus și pe el în Grecia, în Mandamados ca s-o cunoască pe bunica lui. Apoi l-a dus la o biserică a Sfântului Arhanghel Mihail și i-a povestit câte minuni face cu cei care au nevoie. Gândindu-se la toate acestea, într-o clipă s-a trezit ca dintr-un somn adânc și și-a amintit de un bătrân care i-a zis la un moment dat: „Copilul meu, când îl chemi cu credință pe Arhanghelul Mihail în ajutor, el vine imediat și te ajută!“ Atunci

pilotul a ridicat mâinile și a strigat: „Sfinte Arhanghele, salvează-mă și îți promit că îți voi aduce o lumânare mare și o machetă din aur după modelul avionului!“

În momentul în care a terminat de rostit aceste cuvinte, deodată, norii negri din fața avionului s-au desfăcut ca o cortină, ca și cea de pe scena unui teatru, și a apărut cerul senin și albastru. În zare, în strălucirea soarelui, se vedea aeroportul unde trebuia să aterizeze. A preluat comanda și a aterizat cu bine. Când s-a uitat la ceasul rezervorului, acesta arăta că mai era combustibil doar pentru cinci minute de zbor…

Copleșit de bucurie, pilotul a mulțumit Sfântului Arhanghel Mihail și, cu prima ocazie care s-a ivit, s-a dus în Grecia, la Mandamados cu darurile promise, dar și cu multe lacrimi de mulțumire…

Ce lucruri minunate s-au petrecut pe aceste locuri!

Încerc să înțeleg și să simt pământul pe care calc. Înainte de a ieși pe poartă, privesc din nou tabloul în care e zugrăvit Sfântul Arhanghel Mihail alungând pe saracini, iar ei fug înnebuniți de spaimă,

încercând să-și scape viața. În partea cealaltă a porții este zugrăvit Sfântul Arhanghel în picioare, având sabia în mână, o pictură de dimensiuni uriașe…

Privind la el, am început să vorbesc singur: „Sfinte Arhanghele, oare cine are curajul să intre în mănăstire cu gândul de a face rău?"

Acum înțeleg frica turcilor. Au jefuit peste tot, dar de Biserica Sfântului Arhanghel Mihail nu au îndrăznit să se apropie. Iar cei care au încercat, s-au căit amarnic, apoi au venit cu daruri și și-au cerut iertare.

Am ieșit cu nostalgie din curtea mănăstirii și m-am plimbat puțin prin împrejurimi. Înainte de plecare m-am dus la restaurantul de alături. Am luat un suc natural și gogoși în miere de albine, care sunt tradiționale locului, și m-am așezat la o masă la umbra unui copac bătrân. Servind gustarea, priveam la zidurile care înconjoară biserica și la turnul de pază. În atâtea sute de ani, oare câți călugări și mireni au cercetat zările până în depărtare ca să vadă dacă se apropie vreo primejdie? Dacă ar

avea gură aceste pietre ale turnului, multe ar spune…

Restaurantul unde am servit masa

Terminând gustarea, i-am mulțumit Sfântului Arhanghel Mihail și am plecat cu nădejde, știind că am mai câștigat un mijlocitor înaintea lui Dumnezeu.

La întoarcere, aceeași situație. Foarte mulți refugiați și de o parte a drumului, și de cealaltă. Fără să vreau, mi-am amintit de saracinii care veneau din aceleași țări. Oare aceștia știu că strămoșii lor au venit cândva pe aceste locuri cu sabia în mână făcând multă vărsare de sânge?! Oare lor nu le-a mai rămas nimic din sălbăticia

strămoșilor lor? Să dea Bunul Dumnezeu să mă înșel și aceștia să fie oameni buni. Dar oare dacă le va fi foame, nu vor repeta istoria?

Sfinte Arhanghele Mihaile, să ai grijă de biserica ta, de insulă și de întreaga lume, căci se întrezăresc nori negri la orizont!

Fiecare neam are tradiția și obiceiurile lui. Așa a fost lăsat de la Dumnezeu, ca să nu se amestece fiii lui Sim, Iafet și Ham. Fiecare a primit colțul lui de pământ. Deci, ce se va întâmpla când se vor amesteca cu toții? Mi-e frică să mă gândesc!

Timpul a trecut și se apropie seara. Am oprit la un restaurant pe malul mării. Era o priveliște minunată. Marea se legăna ușor,

ajungând cu valurile până aproape de picioarele mele. În depărtare se vedea Turcia.

Am comandat cartofi prăjiți și o salată. Mai erau și alți clienți la alte mese, dar niciunul nu vorbea grecește. Atunci, l-am întrebat pe ospătar de ce neam sunt. Mi-a zis că sunt turci și a continuat spunând că în ultimul timp cei mai mulți clienți sunt din țara vecină. Apoi mi-a zis zâmbind: „Dacă ei ne aduc bani, pe ei îi servim."

Și iarăși m-am dus cu mintea în anii din urmă când turcii făceau mereu incursiuni pe această insulă și o jefuiau pentru că era cea mai aproape de țara lor. Acum tot ei sunt cei mulți care vin s-o viziteze. Chiar la Biserica Sfântului Arhanghel Mihail din Mandamados am văzut un grup de vreo cincizeci de turci. I-am întâlnit chiar lângă poartă, unde este icoana cu Sfântul Arhanghel alungându-i pe saracini...

Toți priveau cu ochii mari la imagine și ascultau cu interes explicațiile ghidului care-i însoțea. Saracinii aveau veșminte asemănătoare cu cele turcești. Oare ce gândeau aceștia privindu-i?

Mă întorc la restaurant și pot să spun că e tare plăcut să mănânci pe țărmul mării! Un pic mai încolo, mai multe bărci ancorate moțăiau legănându-se pe valuri în bătaia vântului. Am avut și orchestră. Unul cânta la chitară, iar altul la ceva electronic. Erau melodii tradiționale grecești. Am servit un suc, iar apoi, încet-încet, m-am retras la mănăstire. M-am odihnit și, de dimineață, din nou la Sfânta Liturghie. După ce s-a terminat slujba, care a fost la fel de impresionantă, am întâlnit-o pe maica de la pangar și mi-a zis că maica stareță mă așteptase în birou cu o seară înainte.

Mă gândeam că dacă am fost o dată, nu trebuie s-o mai deranjez. Cu toate acestea, după ce am trecut pe la aghiazmă, m-am îndreptat către biroul maicii starețe. M-a primit cu drag și cu același zâmbet cald și prietenos. După tratația specifică cu suc natural și diferite dulciuri am rugat-o să-mi mai povestească câte ceva despre Sfinți și despre maica stareță Evghenia, care plecase la Domnul.

Locul de unde se ia aghiazmă

Atunci „Măicuța“ a început a-mi povesti că a venit la mănăstire în urmă cu treizeci și șapte de ani, după ce citise cartea numită *Suflete obosite,* scrisă de stareța Evghenia. De când a sosit nu a mai ieșit niciodată din mănăstire. Tot timpul și-a dat silința să n-o supere niciodată pe stareță. Spunea că maica stareță Evghenia era plină de dragoste și, în același timp, și aspră cu toate maicile. Le-a învățat să aibă dragoste între ele și să fie unite cum sunt degetele de la mână. Când era mică, stareța Evghenia a văzut-o pe Sfânta Maria Magdalena, de la care a primit multe învățături și a mărturisit că nu

a văzut femeie mai frumoasă decât Sfânta. S-a hotărât că atunci când va crește mare să construiască o biserică în cinstea ei. Odată, Sfânta Maria Magdalena i-a zis: „Tu vei urma drumul meu!“

După ce și-a terminat studiile, s-a dus la o mănăstire în Hio. Tatăl ei, care era foarte bogat, i-a zis că dacă nu se întoarce acasă, o dezmoștenește. Atunci ea i-a răspuns: „Prefer să trăiesc în sărăcie, dar cu rasa pe mine!“

Auzind acestea, tatăl ei a lăcrimat și a lăsat-o să-și urmeze drumul. La scurt timp a ajuns stareță acolo. Luând binecuvântare de la mitropolitul Hiului, s-a dus la Atena să construiască o biserică în cinstea Sfintei Maria Magdalena după cum făgăduise. În ziua în care trebuia să primească aprobarea din partea Arhiepiscopiei ca să construiască biserica, i s-a arătat Sfântul Rafail și i-a zis: „Nu-ți vei îndeplini planurile tale și nu vei construi acum biserica, pentru că te-am ales stareță la mănăstirea mea!“

Întorcându-se în Hio, a găsit scrisoare de la Mitropolitul Mitilenei care-i scria: „Prin mine, smeritul, te cheamă Sfinții și

mulțime de oameni să vii și să iei stăreția mănăstirii din Karyes, unde va fi mănăstire de maici."

Era în primăvara anului 1964. La scurt timp i s-a arătat Sfântul Rafail și i-a zis pe un ton mai aspru: „Ți-am spus să vii!"

Le-a lăsat pe toate și în ziua următoare a plecat spre Mitilini. Mergând spre mitropolie, a fost oprită de o oarecare femeie, care a întrebat-o:

– Sunteți cumva starețа Evghenia care urmează să vină la Mănăstirea din Karyes?

– Da. Dar de ce mă întrebați?

– Toată noaptea, soțul meu a vorbit în somn zicând: „Evghenia, Sfinte al meu! Evghenia!" L-am trezit și l-am întrebat supărată: „Despre care Evghenia tot vorbești și nu mă lași să dorm?!" Și el mi-a răspuns: „Oare cunoști pe vreo Evghenia cu schima îngerească? Sfântul Rafail mi-a zis că o va aduce stareță la Mănăstirea din Karyes!"

La mitropolie a primit împuternicire pentru mănăstire. Când a ajuns acolo, i s-au arătat Sfinții Rafail, Nicolae și Irina. Nu exista decât biserica de jos făcută pe jumătate. Și-a întins un cort alături și în

primele zile a locuit în el. O femeie din satul Thermi, pe nume Maria, i-a văzut pe Sfinți în vedenie și aceștia i-au zis: „Să urci la Karyes și să-i spui stareței Evghenia să doarmă noaptea la tine până se vor construi chiliile mănăstirii."

În primele zile îl vedea pe Sfântul Rafail, trează fiind, că o ducea de la biserică până la poarta de fier, apoi Sfântul încuia poarta predându-i ei cheia.

În realitate nu exista nici măcar un zid în jurul bisericii și, deci, nici poartă. Atunci când s-au construit, au fost exact cum le vedea ea înainte. Chiar și cheia, era la fel de mare cum a privit-o atunci când i-a înmânat-o Sfântul Rafail.

Îmi tresălta sufletul de bucurie la auzul lucrurilor frumoase și minunate povestite de maica stareță despre egumena Evghenia. La rugămintea mea, a continuat șirul povestirii…

La început, mănăstirea avea foarte puțin teren și starețа Evghenia s-a gândit că va fi foarte greu pentru maici să locuiască strâmtorate doar între zidurile mănăstirii. Astfel, l-a rugat pe tatăl ei, care avea

posibilități financiare, s-o ajute și să cumpere terenurile de măslini din jur. Acesta a acceptat cu drag, dar oamenii nu doreau să vândă, spunând că mai târziu pământurile lor vor avea valoare, deoarece mănăstirea va ajunge vestită.

Pământul care se afla chiar lângă mănăstire era al unei bătrâne. S-a dus nepotul la ea și i-a zis:

– Te roagă stareța de la mănăstire să-i dai pământul, că altfel va fi greu pentru mănăstire!

– Cum arată stareța? l-a întrebat bătrâna.

După ce a descris-o nepotul, bătrâna a căzut pe gânduri.

– Măi, măi... Oare să fie de la Dumnezeu!?

– De ce? Ce s-a întâmplat!?

– Mi-am amintit de o vedenie pe care am avut-o când pe locul mănăstirii nu exista nimic. Am văzut pe această stareță că predica la o mulțime de oameni Cuvântul lui Dumnezeu și, văzându-mă, mi-a făcut semn să merg lângă ea. M-a mângâiat pe umăr și, întorcându-se spre lume, a zis:

„Nu mă osândiți că am băgat-o în seamă mai mult, dar este cea mai bună vecină a mea!“

Această vedenie a făcut-o pe bătrână să-i dea pământul.

Când s-au dus la notariat să facă actele, bătrâna se uita încontinuu la stareță și plângea cu bucurie amintindu-și de vedenie.

Altă femeie, pe nume Vasilichi, care avea și ea pământul în apropiere, a zis că nu poate să-l vândă, că vrea să aibă și ea pământ aproape de mănăstire. Se gândea femeia să facă rugăciuni către Sfântul Rafail, în timp ce-și lucra pământul. Noaptea, i-a apărut în somn Sfântul Rafail și i-a zis pe un ton sever: „Să te duci luni să faci actele cu stareța Evghenia!“ Și femeia a încuviințat: „Mă duc, Sfinte al meu, mă duc!“

Soțul ei a auzit-o vorbind în somn și, trezindu-și soția, a întrebat-o:

– Ce tot vorbești acolo că te duci… și nu mă lași să dorm?! Unde te duci!?

– A zis Sfântul Rafail să mă duc luni să fac actele cu stareța Evghenia. Trebuie să mă duc, nu pot să mă împotrivesc Sfântului!

Terenul, pe care acum se află via mănăstirii, îl avea un oarecare Gheorghe. Când s-a dus la notariat să facă actele, la intrare îl aștepta o femeie, care i-a zis:

– Îți dau cu douăzeci de mii mai mult decât starețа, numai să mi-l vinzi mie!

Atunci omul i-a răspuns:

– Poți să-mi dai și milioane, că nu ți-l dau. Eu o respect pe stareță și vreau să-l dau pentru mănăstire!

Odată a venit la Sfânta Mănăstire un grup de femei și au cerut să li se cânte un paraclis în biserică. Atunci, starețа le-a spus că nu este preot, că e plecat… Femeile, mirate, au întrebat:

– Cum să fie plecat, dacă noi l-am văzut mai devreme închinându-se la icoana Maicii Domnului!?

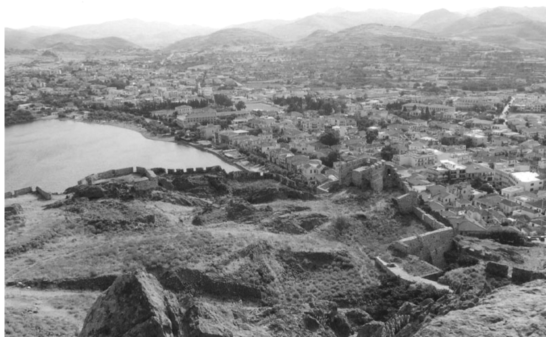
– Înseamnă că l-ați văzut pe Sfântul Rafail, pentru că în biserică nu este nimeni!

Adesea, Starețа Evghenia spunea că îl vedea pe Sfântul Rafail cum liturghisea împreună cu preotul slujitor, alteori îl zărea cum binecuvânta lumea toată din biserică.

Toate povestirile „Măicuței“ m-au umplut de bucurie. Și pentru că o reținusem mult, i-am cerut iertare, i-am mulțumit pentru tot și am plecat mai bogat sufletește.

Peste tot vedeam urmele stareței Evghenia. La pangar sunt expuse toate cărțile scrise de ea. Sunt peste o sută cincizeci de cărți, dintre care optzeci sunt cu minunile Sfinților Rafail, Nicolae și Irina. Toată lumea vorbește cu evlavie și respect despre „Mămica“.

În acea zi am plecat în altă parte a insulei, spre Kaloni, unde se află Mănăstirea Limonos.

Limonos

Această mănăstire a fost înființată de Sfântul Ignatie Agaliano la anul 1526. Este o mănăstire mare și frumoasă, dar are doar trei călugări. În timpurile vechi a avut foarte mulți monahi și era ca o oază duhovnicească.

Numeroasele paraclise din interior și muzeul cu obiecte vechi și valoroase sporesc frumusețea și bogăția sfintei mănăstiri. Ansamblul mănăstiresc mai cuprinde o casă pentru bătrâni, care oferă toate condițiile pentru un trai decent, și, de asemenea, un cămin pentru elevi și un orfelinat. Pe timpul verii se organizează în cadrul mănăstirii diferite tabere pentru copii. Bineînțeles că sunt angajați mireni pentru treburile acestea.

M-a impresionat foarte mult când m-am închinat la capul Sfântului Ignatie, care se află în biserica mare, în fața Sfântului Altar. Se simțea o mireasmă deosebită ieșind din el. Acest lucru mi l-a mai spus un creștin care fusese altădată acolo. M-am liniștit un pic în biserica veche în care se rugaseră atâtea mii de călugări. Se simțea o pace și o liniște care te făceau să uiți de

tine. Am vizitat muzeul îmbogățit cu cărți vechi și cu multe alte odoare. Unele, de pe timpul Sfântului Ignatie. Puțin mai încolo de poarta mănăstirii se află un fel de restaurant cu o frumoasă terasă. Eram singurul client și am servit un suc natural de portocale. În jur se vedeau zeci de bisericuțe pe terenul din afara mănăstirii.

Se spune că Sfântul Ignatie a vrut să construiască câte o bisericuță pentru sfinții din fiecare zi a anului. A reușit să construiască aproape o sută de astfel de biserici, iar urmașii lui au mai adăugat și altele la lucrarea începută de Sfântul Ignatie. Peste tot, doar bisericuțe…

De acolo am trecut și pe la mănăstirea de maici Mirtidiotisa. Această mănăstire a fost ridicată de Sfântul Ignatie și se afla sub povățuirea lui. Acum mai sunt doar câteva maici în vârstă. E multă liniște aici deoarece mănăstirea se află într-un loc mai retras. Am stat mai mult timp în bisericuța cimitirului care era umbrită de un copac bătrân uriaș. Timpul a trecut și am pornit pe drumul de întoarcere.

Iată-mă ajuns din nou la căsuța Sfinților mei dragi. Având timp la dispoziție, am mai răsfoit și am mai citit câteva lucruri minunate scrise de stareța Evghenia. Spunea că atunci când era în Atena, Sfinții au trimis pe cineva din Thermi, un bărbat pe nume Costa, ca să vină în Atena și să o cheme la mănăstirea lor ca stareță. Costa s-a urcat în corabie și a plecat fără să știe nimic mai mult. Când a coborât în portul Pireu, nu știa încotro s-o apuce. Atunci s-a apropiat un om de el și l-a întrebat unde merge. El a răspuns că merge în zona Vrilissia. Omul l-a dus și l-a lăsat exact în fața casei unde trebuia să ajungă. Văzând-o pe stareță, i-a spus:

– Toți cei din sat îi văd pe Sfinți și ne spun că vei veni stareță la mănăstirea lor, iar pe mine m-a trimis chiar Sfântul Rafail să te înștiințez să vii cât mai repede, că te așteaptă!

Mai spunea stareța că a primit și o scrisoare de la Vasilichi Rali care îi scria:

„Este voia Sfântului să vii. Te cheamă prin multe persoane și prin mine ca să vii. Mi-a arătat Sfântul un catalog în care scria

cu litere mari: STAREȚA EVGHENIA. Deci, vino cât mai repede că te cheamă Sfinții."

Alte două femei i-au văzut pe Sfinți că o aduceau pe stareța Evghenia. O femeie pe nume Anghela a văzut de multe ori pe muntele Karyes o lumină care strălucea pe tot dealul. Și soțul ei a văzut Lumina, chiar și alți vecini. Se întrebau toți: „Ce să fie oare?" Într-o noapte i s-au arătat Sfinții Rafail și Nicolae și i-au zis:

„Karyes este un munte sfințit și lumina pe care o vezi este Lumină Sfântă care coboară din cer!"

Am închis cartea și mă gândeam pe ce loc minunat mă aflu. Preotul Ioan Calaidis îi numea pe Sfinții Rafail, Nicolae și Irina „Sfinți de serviciu", adică Sfinții care au fost rânduiți de Dumnezeu ca să aibă grijă de noi și să ne ajute.

În ziua următoare m-am dus din nou la Sfânta Liturghie și m-am întărit sufletește prin Sfânta Împărtășanie. Apoi am coborât la aghiazmă și, bineînțeles, m-am dus iarăși la maica stareță.

M-a primit cu bucurie și, după tratația obișnuită, am rugat-o să-mi mai spună și alte lucruri folositoare. Printre altele mi-a povestit că în urmă cu câțiva ani a fost adus un om paralizat, care se sprijinea în cârje. L-au lăsat în curtea mănăstirii și, apropiindu-se un preot de el, l-a lovit ușor cu palma pe umăr și i-a zis:

– De ce ai venit aici?

– Ah, părinte, sunt într-o stare foarte rea, sunt paralizat și m-au adus aici spunând că Sfântul Rafail este mare făcător de minuni!

– Nu ai nimic, i-a zis preotul cu căldură și, lovindu-l din nou pe umăr, a dispărut.

– Unde este părintele? Unde este părintele? striga cel paralizat.

– Care părinte? l-au întrebat cei din jur.

– Cel care a fost aici!

Mare emoție i-a cuprins pe toți când l-au văzut că lasă cârjele și începe să meargă. Toată lumea s-a adunat în jurul lui întrebând cum arăta Sfântul, căci nimeni dintre cei din jur nu-l văzuse, decât el.

Mi-a spus stareța că odată a venit și Cuviosul Efrem de la Katunachia din

Sfântul Munte, ca să se închine la Sfinți. A sunat dinainte și și-a anunțat sosirea. Atunci starețа Evghenia a întins un covor roșu până la poarta mănăstirii și a rânduit maicile de o parte și de alta a covorului.

Când a ajuns Părintele Efrem și a pășit pe covor, starețа Evghenia i-a ieșit înainte și a căzut în genunchi la picioarele lui cerându-i binecuvântare. Atunci Părintele Efrem s-a aruncat și el la pământ și a cerut să fie binecuvântat de stareță. Niciunul nu dorea să se ridice și amândoi cereau binecuvântare. Toate maicile au început să plângă fiind mișcate de această scenă.

După un timp, Părintele Efrem a spus:

– Sunt preot și duhovnic, de aceea te rog să faci ascultare și să mă binecuvântezi!

Atunci starețа l-a binecuvântat și s-au ridicat amândoi.

Părintele Efrem a stat câteva zile în mănăstire și a slujit Sfânta Liturghie acolo, după care s-a întors în Sfântul Munte.

„Măicuța" mi-a mărturisit că în ultimii ani nu s-a dezlipit de starețа Evghenia. A fost întotdeauna aproape de ea. Chilia ei era lângă a stareței. Uneori când starețа

Evghenia se afla împreună cu maicile, o vedeau deodată că se ridică în picioare și se închină până la pământ, zicând:

– Bine ați venit, Sfinților!

Uitându-se la maici le zicea:

– Au venit Sfinții Rafail, Nicolae și Irina, îi vedeți?

Dar maicile nu-i vedeau. Atunci zicea la cea mai tânără:

– Nici tu nu-i vezi că ești mai tânără și mai curată?!

Nici ea nu-i vedea.

– Ce mult mi-aș dori să-i vedeți și voi! le zicea stareța.

Cu puțin timp înainte de a pleca la Domnul, stareța Evghenia a stat la pat și maicile i-au pus în cameră un aparat și unul în bucătărie ca să poată auzi orice sunet din camera stareței. Prin acest aparat se auzea chiar și răsuflarea maicii starețe. Și așa toate maicile din mănăstire auzeau dacă are nevoie de ceva.

Actuala stareță stătea aproape tot timpul lângă ea având grijă să nu-i lipsească nimic. Odată când „Măicuța" s-a dus la bucătărie, au întrebat-o maicile:

– Ce călugări au venit la stareța Evghenia și au psalmodiat?! Că ne-a plăcut foarte mult…

Atunci „Măicuța“ le-a spus că nu a mai fost nimeni în cameră, că doar ea singură a stat în tăcere lângă patul stareței. Maicile au zis că nu se poate, că ele au auzit psalmodii din camera „mămicii“. Astfel, „Măicuța“ le-a îndemnat să înregistreze cântările, dacă o să le mai audă. La scurt timp acestea s-au auzit din nou și maicile au înregistrat. Am întrebat-o pe stareță dacă mai are aceste cântări. Le-a adus și le-am ascultat. Erau cântări foarte frumoase, se auzea un cor de călugări psalmodiind și cum cineva tămâia cu cădelnița. Aceste cântări au durat mai bine de cinci minute. Le-am ascultat cu emoție și i-am mulțumit maicii starețe.

Timpul a trecut ascultând istorisirile frumoase și încet-încet a trebuit să mă retrag. Am trecut pe la pangar și am mai cumpărat câteva cărți. În acest răstimp am rugat-o pe maica de acolo să-mi mai spună câte ceva despre acel loc minunat. Mi-a povestit că, pe când trăia stareța Evghenia,

le spunea dinainte cine o să vină în mănăstire ca să rămână cu totul acolo.

Odată le-a vorbit de o fată care locuia în Australia, că o cheamă așa, are caracterul acesta… și peste o săptămână avea să vină să rămână acolo. Și toate s-au petrecut așa cum le-a spus de dinainte stareța. Ea le-a zis că, de fiecare dată când e să vină cineva să rămână acolo, i se arată Sfântul Rafail și îi spune numele, ce fel de caracter are și dacă să o accepte sau nu în sfânta mănăstire.

Odată a venit o femeie și a cerut s-o primească în mănăstire. Stareța nu i-a dat niciun răspuns. Femeia tot insista pe la maici ca să pună cuvânt pentru ea. Maicile i-au zis stareței s-o primească, că e femeie evlavioasă. Stareța și-a exprimat dorința că ar vrea să se mai roage puțină vreme.

După trei zile, pe când se termina Sfânta Liturghie, femeia a început să strige:

– Mă alungă Sfântul Rafail, eu am venit cu gânduri rele în mănăstire, am venit ca să fac rău! Uite, Sfântul fuge cu bastonul după mine și mi-a zis să plec, să nu mai stau nicio noapte aici!

Și așa fugea femeia țipând.

După spusele acestei maici, toate viețuitoarele care locuiesc în sfânta mănăstire au fost primite la îndemnul Sfântului Rafail.

Am întrebat-o dacă ei i s-a întâmplat ceva deosebit. Mi-a zis că odată a alunecat și și-a rupt mâna. A fost dusă la spital, operată și pusă în ghips. Când s-a trezit după operație, doctorul se afla lângă patul ei. A început să vorbească cu el și, când a văzut-o pe starețа Evghenia alături de el, ea a exclamat cu bucurie: „Uite-o pe «Mămica»!“ Atunci doctorul i-a zis că nu e nimeni în cameră în afară de el. Dar bolnava a zis: „Uite-o, a venit lângă mine, iar acum pleacă!“

Doctorul a zis că poate nu și-a revenit și are vedenii. Maica m-a încredințat că a văzut-o destul de bine timp de mai bine de un minut. Când s-a întors la mănăstire i-a povestit stareței că a văzut-o. Atunci aceasta i-a zâmbit și i-a mângâiat de câteva ori mâna bolnavă zicându-i: „Da, am fost acolo!“ Mai târziu, când maica a rămas cu ceva urmări la mână, a înțeles de ce starețа i-a mângâiat locul bolnav.

De la pangar m-am dus în curtea interioară unde se află mormântul stareței Evghenia.

Ce frumoasă era curtea! Toată era plină cu flori și frumos îngrijită. Se aflau și trei biserici mai mici între flori. Parcă mă aflam în altă lume! Era liniște și pace.

La mormântul stareței se afla o maică bătrână care stătea pe un scaun cu o metanie lungă în mână. Se ruga în tăcere. M-am închinat și apoi am stat de vorbă cu ea. M-a uimit cât de mult o iubea pe „Mămică"! Mi-a zis că, prin viața ei sfântă, maica stareță Evghenia ajunsese la îndumnezeire. Mi-a mărturisit că promisese că nu se va despărți niciodată de ea. Privind spre mormânt, a continuat:

– „Mămică", dacă tu ne-ai părăsit, eu nu te voi părăsi niciodată și voi veni în fiecare zi la mormântul tău!

Printre altele, mi-a povestit că odată a venit un băiat care avea cancer la gât. Avea o umflătură mare cât o portocală. Pe când se ruga el la mormântul stareței, a văzut o mână învelită în rasă ieșind din mormânt și

Mormântul Stareței Evghenia

atingându-i umflătura. În momentul acela a dispărut orice urmă de boală și copilul s-a ridicat sănătos, mulțumindu-i cu lacrimi stareței. Maica mi-a mai spus că a văzut și ea mâna ieșind din mormânt, fiind în apropiere. Mi-a povestit multe maica, dar nu le-am reținut pe toate.

Acolo era îngropat și tatăl stareței Evghenia. Așa a rânduit Dumnezeu. Ca acest părinte să-și afle somnul de veci în cimitirul Sfintei Mănăstiri pe care a susținut-o financiar atât de mult. Astfel, tată și fiică sunt alături aici, pe pământ, și în ceruri...

Stareța Evghenia și-a știut sfârșitul cu cincisprezece zile înainte. Le-a spus maicilor în ce zi va adormi, ceasul și minutul. Înainte de plecare a chemat pe toate maicile, le-a sfătuit și le-a binecuvântat. Apoi a pus-o stareță pe maica Tavita, după care a plecat în pace la Domnul.

În acea zi nu am mers decât la o mănăstire mai apropiată din zona Polihnitu, Damandrin, care are hramul Adormirea Maicii Domnului. Se află pe un deal și mulți ani a fost pustie. Acum are doi

călugări. M-am închinat în biserică, apoi stareţul m-a servit cu un pahar de apă rece şi un dulce. Mi-a povestit câteva lucruri despre istoricul mănăstirii, după care am plecat pe drumul de întoarcere. Toate erau frumoase şi mă bucuram de ele, dar gândul meu era tot la Sfinţii mei dragi şi la minunile pe care le făceau. Nici nu mi-am dat seama când am ajuns din nou pe drumul spre mănăstire. Am lăsat maşina în parcare şi m-am dus la Vecernie. După aceea am urcat în grădina cu măslini, care se află deasupra mănăstirii. Îmi doream să calc şi eu pe acele locuri în care se arătaseră de atâtea ori Sfinţii!

Cred că mai bine de un ceas m-am plimbat pe dealuri şi am vorbit cu Sfinţii mei dragi. Nu m-aş fi mirat dacă i-aş fi întâlnit printre măslini. Auzisem atâtea minuni, încât totul mi se părea posibil. Mireasma de sfinţenie se simţea peste tot.

După ce m-am îndestulat duhovniceşte, am coborât la maşină şi am pornit spre acelaşi restaurat să mănânc ceva. Era ultima seară şi doream să mă mai bucur de briza mării. I-am găsit pe ospătari în alertă,

pregăteau mesele ca pentru nuntă. Mi-au spus că nu mai au locuri, decât o masă undeva într-un cerdac. Le-am spus că sunt mulțumit și acolo. Mi-au spus că turcii au un fel de sărbătoare cum ar fi Paștile la noi și vine un grup de o sută de persoane să mănânce la restaurantul lor chiar din Turcia și și-au făcut rezervare din timp. Mi-am comandat o gustare și am mâncat liniștit, admirând marea în liniștea serii. După care i-am mulțumit lui Dumnezeu și am plecat la drum spre mănăstire. Turcii încă nu veniseră. Când am ajuns, se întunecase bine, dar nu prea îmi venea să mă duc la culcare. Era prea frumos afară, cerul era ca o explozie de stele. Nu te mai săturai să-l privești. Am pornit la plimbare pe alee. Undeva mai spre ieșire, am întâlnit o familie de greci care locuiau în Germania. Erau doi bătrânei și se țineau de mână. Am schimbat câteva cuvinte cu ei. Veniseră la Sfinți. Mi-au zis că au venit cu vaporul din Kavala și au făcut șapte ore. Și-au luat bilete la cabină și au plătit două sute de euro. Atunci m-am gândit cum au avut grijă Sfinții de mine ajutându-mă să ajung

aici cu avionul din Tesalonic. Am făcut aproape o oră și am plătit cincizeci de euro dus-întors. Cei doi bătrâni se plângeau că nu au găsit de cumpărat nici măcar o sticlă cu apă.

În afara mănăstirii se află o casă mare care are un restaurant cu terasă, dar de un timp proprietarii îl închiseseră. Mi-am amintit că tocmai în ziua aceea, pe când eram la stareță, am auzit-o vorbind la telefon cu niște cunoscuți că restaurantul îl va închiria preotul din sat care venea și mai slujea la biserica mănăstirii. Îl va redeschide ca să aibă pelerinii unde găsi o mâncare caldă când stau mai multe zile la mănăstire. După cum am mai spus, mănăstirea primește și cazează gratuit până la trei zile pe toată lumea, dar fără să le ofere mâncare. Acest restaurant este binevenit pentru că nu mai există altul în zonă și nu vin toți cu mașina să poată merge la malul mării. Din Mitilini este autobuz care vine până la mănăstire. Vine dimineața și seara. Sunt mulți oameni care vin cu autobuzul.

M-am retras în cameră, mi-am făcut rugăciunile, am vorbit cu Sfinții, am mai

citit ceva din minunile lor, apoi m-am întins pe pat. Se auzeau doar greierii prin geamul întredeschis.

Și a fost seară, și a fost dimineață… A sosit ziua a patra în care trebuia să plec pe la amiază. M-am dus la Sfânta Liturghie și am stat în colțișorul meu de unde vedeam mormântul Sfântului Rafail, dar aveam un pic de deschidere și spre Sfântul Altar.

Mormântul Sfântului Rafail

Timpul a trecut mai repede decât ar fi trebuit, sau așa mi s-a părut mie. M-am bucurat din plin la Sfânta Liturghie, am luat anafură și am coborât la aghiazmă. Acolo m-a întâmpinat cu bucurie bătrâna și mi-a zis:

– Părinte, ce voce frumoasă aveți și ce frumos cântați! Să știți că mi-a plăcut foarte mult cum ați slujit și chiar mă gândeam că nu poate fi decât părintele român, că doar el este în biserică. Mă bucur că ați slujit cu părintele nostru!

Am privit-o uimit și i-am zis:

– Doamnă, dar eu nu sunt preot și, în al doilea rând, eu nu cânt că nu am ureche muzicală. Și am stat toată Liturghia în spate, la locul meu.

– Cum, chiar nu ați slujit? m-a întrebat bătrâna nedumerită.

– Nu.

– Și atunci cine a fost al doilea preot?

– Dar nu a fost al doilea preot, ci a slujit doar părintele care slujește de obicei!

Atunci bătrâna, privind spre icoana Sfântului Rafail, și-a făcut semnul crucii și a zis:

– A fost Sfântul Rafail. Doar el putea să aibă o voce așa de frumoasă!

Am plecat de acolo bucurându-mă mult. Și așa am aflat că în acea zi slujise și Sfântul Rafail chiar dacă eu nu l-am văzut.

Am trecut iar pe la maica stareță ca să-i mulțumesc și să iau binecuvântare de la ea. M-a primit cu aceeași dragoste. După tratația obișnuită, mi-a dăruit trei cărți scrise de stareța Evghenia, apoi mi-a mărturisit că s-a bucurat foarte mult de discuțiile pe care le-am avut și mă așteaptă din nou ori de câte ori vreau să vin la mănăstire. De la stareță, m-am dus iar în biserică și am trecut pe la toți Sfinții și mi-am luat rămas bun de la ei, mulțumindu-le și rugându-i să mijlocească pentru întreaga lume și pentru mine. Am alergat și până la mormântul stareței Evghenia și am luat binecuvântare. De la pangar am mai luat câteva cărți și multe sticluțe cu untdelemn și aghiazmă. Pe cealaltă maică am găsit-o la Biserica Sfintei Maria Magdalena, unde făcea curat împreună cu alte maici pentru că peste două zile urma să fie hramul bisericii. M-am bucurat că am găsit biserica deschisă și m-am închinat. Maica mi-a dăruit o cruciuliță din lemn și o iconiță cu Sfinții, de binecuvântare. I-am mulțumit pentru toată dragostea cu care am fost primit și apoi am plecat.

Am trecut prin Mitilini și am ajuns la aeroport. Mai întâi am predat mașina, ca să scap de-o grijă, apoi, ducându-mă spre aeroport, m-au anunțat că în jumătate de oră începe controlul. Având timp la dispoziție, m-am dus la un restaurant care se afla la o sută de metri de aeroport. Avea o terasă mare la umbra copacilor. Era liniște și frumos. La una dintre mese se aflau doi preoți bătrâni împreună cu preotesele. M-am așezat la o masă mai retrasă și am comandat fava și cartofi prăjiți. Fava este un fel de mazăre care se dă prin blender și se face ca o pastă care este foarte gustoasă. Am mâncat fără grabă și am băut un suc natural de portocale. Mă gândeam cum o să trec de control pentru că aveam mai multă greutate decât trebuia, plus sticluțele cu ulei și aghiazmă. Aveam dreptul doar la bagaj de mână până la nouă kilograme. După reguli nu ai voie cu lichide în avion. Maica îmi spusese că fiecărui călător i se permite doar șase sticluțe mici care au emblema mănăstirii. Știu și cei de la aeroport că sunt de la Sfinții Rafail, Nicolae și Irina. Dar

eu aveam mult mai multe. În timp ce mă îndreptam spre aeroport, i-am rugat pe Sfinți ca să mă ajute. Aveam un geamantan pe role. Când l-am pus pe cântar depășea greutatea admisă cu câteva kilograme. Atunci persoana de acolo m-a sfătuit să scot din geamantan câteva lucruri mai grele astfel încât acesta să nu depășească limita de nouă kilograme și să le pun într-o sacoșă pe care s-o iau ca bagaj de mână, știind că geamantanul va ajunge în cală. Am umplut o pungă de cărți, iar restul a rămas în valiză. La cală nu a fost nicio problemă în privința sticluțelor. Și uite așa au rânduit Sfinții să pot trece cu tot bagajul și fără să fiu nevoit să plătesc nimic în plus. Le-am mulțumit Sfinților mei dragi știind că a fost lucrarea lor. Până la urcarea în avion, mai era ceva timp, așa că am mai răsfoit cărțile pe care le-am cumpărat și mi-a rămas în minte o minune care m-a impresionat.

Un profesor universitar, pe nume Spiro, s-a îmbolnăvit foarte tare de rinichi. Era într-o iarnă și s-a dus la spital pentru ecografie. Mai întâi i-au făcut o

injecție, dar care, din păcate, l-a otrăvit. Starea lui devenea din ce în ce mai rea. Vărsa tot timpul. Doctorii nu pricepeau de unde i se trage și i-au zis că ar fi mai bine să se interneze într-un spital sau o clinică, să fie sub control permanent. S-a hotărât ca a doua zi să se ducă să se interneze la clinică. În seara aceea s-a rugat zicând: „Doamne, Tu ești Doctorul cel Mare, doar Tu poți să mă vindeci!“

Către dimineață, pe la ora patru s-a văzut în vis că se afla în fața Pronaosului Mitropoliei din Atena. Din vârful Pronaosului atârnau draperii negre până jos. Afară, pe locul din față erau clericii, Sfântul Rafail și Sfântul Nicolae, iar în mijlocul lor era starețа Evghenia de la Mănăstirea lor. Neliniștit privea la draperiile negre. Atunci s-a apropiat de el starețа Evghenia și i-a zis: „Nu-ți fie frică! Peste puțin va veni Marele Arhiereu!“

Deodată s-au desfăcut draperiile și a apărut în toată mărețiа Lui Domnul nostru IISUS HRISTOS și, îndreptându-se spre locul unde se aflau Sfinții, s-a așezat pe tron. Atunci starețа Evghenia

l-a îndemnat pe Spiro: „Înaintează! Este Marele Arhiereu!“

El și-a întins mâinile rugător către Domnul și L-a rugat: „Doamne, fie-Ți milă de mine!“ și s-a apropiat de tron.

Atunci Domnul și-a așezat mâinile peste mâna lui și i-a zis: „Nu te voi lăsa așa!“ și i-a dat o bucată de pâine și acesta a mâncat-o.

Peste puțin timp s-a trezit și din clipa aceea a simțit că starea lui s-a îmbunătățit. Nu a mai vărsat și a cerut de la soția lui un pahar cu lapte cald.

Dimineața nu s-a mai dus la clinică. A înțeles că Dumnezeu l-a salvat. Și din clipa aceea s-a simțit mai bine și nu a mai avut nicio problemă.

Vedeți cât de bun e Domnul și cât de repede aleargă Sfinții să ne ajute!

Odată a vizitat mănăstirea un teolog care era profesor de religie la un liceu. Acest om nu prea avea evlavie la monahism. Spunea despre monahi că au apucat un drum greșit. Auzind de minunile Sfântului Rafail, a simțit și el dorința să vină să i se închine. După ce a discutat cu

stareța Evghenia diferite teme duhovnicești, a mărturisit că simte o stare pe care nu a mai simțit-o niciodată, de parcă se afla în altă lume, deasupra pământului. S-a dus în biserică să se roage din toată inima. A stat în fața icoanei Sfinților fără să se miște deloc în jur de trei-patru ore, apoi s-a așezat pe un scaun. Deodată a văzut că s-a deschis ușa bisericii, s-au auzit pași și deodată a apărut Sfântul Rafail venind spre el. A simțit o stare de emoție de nedescris care l-a paralizat în scaun. Sfântul s-a oprit lângă el... Atunci, adunându-și toate puterile, a sărit din scaun și s-a aruncat la picioarele lui și, îmbrățișându-i-le, a strigat: „Sfinte Rafail, miluiește-mă! Mă închin ție!“

L-a simțit viu.

După ce a dispărut Sfântul, teologul a rămas într-o stare pe care nu o mai trăise niciodată până atunci. I s-au născut atâtea simțăminte duhovnicești, că nu putea să le descrie. Spunea că nu se aștepta să-l simtă atât de viu pe Sfântul Rafail. De atunci, acest om a început să slăvească mereu pe Dumnezeu și să afirme că dacă nu ar fi avut

soție și copii, renunța la toate și se ducea să se facă monah în Sfântul Munte.

Cât de minunați sunt Sfinții și cât de mult ne ajută, doar că trebuie să le cerem ajutorul.

Între timp s-a deschis o ușă și a fost anunțată cursa noastră. Am urcat în avion și, în timp ce decola, mi-am luat rămas bun de la Sfinți. Și cu cât urca avionul, cu atât insula Lesvos rămânea mai mică. Eram împlinit! Fusesem la Sfinții mei dragi! Încet-încet insula a dispărut de la vederea ochilor, dar nu și din mintea mea.

Și am șoptit încet:

„Sfinților Rafail, Nicolae, Irina, Olimpia și toți ceilalți Sfinți care vă aflați în această insulă, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi! Și pentru mine, păcătosul!"

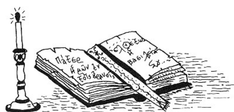
Biserică ortodoxă din Sigri - Lesvos

Surse ilustrații

Karyes - pag. 15 - Leventia/Wikimedia Commons
Mandamados - pag. 49 - Rutger 2, Dutch Wikipedia/ Wikimedia Commons
Limonos - pg. 74 - User: Digr/Wikimedia Commons
Biserică Ortodoxă din Sigri - Lesvos - pag. 99 - Bj. Schoenmakers/Wikimedia Commons

Toate celelalte ilustrații fac parte din colecția personală a autorului.

Acatistul Sfinților Mucenici Rafail, Nicolae și Irina

Condac 1:

Pe Rafail, minunatul mucenic, pe Nicolae și Irina să-i slăvim, pe cei cu prisosință slăviți de Domnul. Căci în Thermi ne-au strălucit nouă ca niște stele, luminându-ne neîncetat cu dumnezeieștile lor minuni, pe noi, cei ce strigăm:

Sfinților mucenici ai lui Hristos, bucurați-vă!

Icos 1:

Fericită luptă ați purtat cu inimă neîndoită, treime de mucenici, Rafail, Nicolae și Irina, și pe tirani i-ați rușinat. Pentru aceasta, și noi, cinstindu-vă, într-un glas strigăm:

Bucură-te, treime de tari luptători;

Bucură-te, pleiadă de slujitori ai lui Hristos;

Bucură-te, purtătorule de Dumnezeu, Rafaile, alesule al lui Dumnezeu;

Bucură-te, purtătorule de biruință, Nicolae, cugetătorule de Dumnezeu;

Bucură-te, Sfântă Muceniță Irina, ceea ce porți numele păcii, candela fecioriei;

Bucură-te, cântare dumnezeiască în trei stihuri și treime a biruitorilor mucenici;

Bucură-te, ceată dumnezeiască întreit strălucită de nebiruiți luptători;

Bucură-te, lauda ortodocșilor evlavioși;

Bucură-te, întreită adunare dumnezeiască;

Bucură-te, dumnezeiască slavă a dreptmăritorilor creștini;

Bucură-te, sobor de mucenici;

Bucurați-vă, cei împreună-cinstiți cu toți sfinții;

Sfinților mucenici ai lui Hristos, bucurați-vă!

Condac 2:

Viață dumnezeiască ducând, ați biruit atacul necredincioșilor păgâni prin râvna inimii voastre și, tăinuiți fiind vreme îndelungată, acum, în chip minunat, ați fost descoperiți nouă, o, întreiți luptători, minunându-i pe cei ce strigă cu uimire: *Aliluia!*

Icos 2:

Cu hotărâre bărbătească ai înfruntat, o, Rafaile, nebunia cea plină de răutate a dușmanilor credinței și, fiind supus chinurilor de multe feluri, de cinstea muceniciei te-ai învrednicit; de aceea și noi, minunându-ne de îndelunga ta răbdare, strigăm:

Bucură-te, stâlp al răbdării;

Bucură-te, surparea necredinței;

Bucură-te, vlăstar preasfânt al cetății Ithaca;

Bucură-te, cel întru toate următor mucenicilor;

Bucură-te, îndumnezeit liturghisitor al dragostei lui Hristos;

Bucură-te, stâlp neclintit al poporului dreptcugetător de Dumnezeu;

Bucură-te, că pe Domnul întru toate L-ai urmat;

Bucură-te, că de plăcerile acestei lumi te-ai lepădat;

Bucură-te, fierbinte slujitor al lui Hristos;

Bucură-te, pavăză neclintită a credincioșilor;

Bucură-te, cârmă a vieții virtuoase;

Bucură-te, vas ales al luminii cerești;

Bucură-te, Sfinte Rafaile, vrednicule de laudă!

Condac 3:

Putere cerească având în cuvânt, inspirat de Evanghelia lui Hristos, încercat povățuitor te-ai arătat, Rafaile, și tuturor te-ai făcut cunoscut, pe toți ridicându-i să strige: ***Aliluia!***

Icos 3:

Lumina credinței purtând în inimă, Nicolae, prin cuvintele lui Rafail, ai fost chemat la slujba diaconiei, ca să slujești după cuviință Bisericii lui Hristos; pentru aceasta, pe tine te fericim, cântându-ți unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce te-ai hrănit cu dragostea lui Hristos;

Bucură-te, cel ce te-ai dovedit ascultător de Dumnezeu întru toate;

Bucură-te, strălucire a sfințiților diaconi;

Bucură-te, podoaba slăviților luptători ai lui Hristos;

Bucură-te, următor și împreună-lucrător cu Rafail preotul;

Bucură-te, cuvioase diacon al Bisericii lui Hristos;

Bucură-te, dumnezeiască laudă a Tesalonicului;

Bucură-te, floare bine-înmiresmată a nemuririi;

Bucură-te, cel ce ești mai presus de orice stricăciune;

Bucură-te, cel ce te-ai făcut părtaș cetei mucenicilor;

Bucură-te, sfințită jertfă a lui Hristos;

Bucură-te, rană de mult plâns a vrăjmașului;

Bucură-te, Sfinte Mucenice Nicolae!

Condac 4:

Viață virtuoasă ducând ca diacon sfințit, te-ai împotrivit năvălirii barbarilor. Și lupta cea bună luptând în Thermi, ca un atlet al lui Hristos ai fost slăvit, strigând Celui ce te întărea pe tine, împreună cu sfinții biruitori mucenici: *Aliluia!*

Icos 4:

Din copilărie având cugetul la Dumnezeu, ai luptat cu tărie de suflet, Sfântă Muceniță Irina, fericită fecioară, și, disprețuind mândria tiranului, te-ai adus Domnului ca o jertfă bine primită, auzind de la noi unele ca acestea:

Bucură-te, alabastru al curăției;

Bucură-te, surparea răutății;

Bucură-te, ceea ce porți numele păcii celei veșnice;

Bucură-te, ceea ce sălășluiești în același cort cu sfinții mucenici biruitori;

Bucură-te, crinul cel cu mireasmă de mir al iubirii lui Hristos;

Bucură-te, sabie cu două tăișuri împotriva mândriei vrăjmașului;

Bucură-te, podoaba cea sfântă a tinerelor;

Bucură-te, pajiște preaînmiresmată a fecioriei;

Bucură-te, blândă mielușea neprihănită a lui Hristos;

Bucură-te, ceea ce călătorești spre lumina cea nematerialnică;

Bucură-te, mireasă preacurată a lui Hristos;

Bucură-te, a credincioșilor biruință, de Dumnezeu încununată;

Bucură-te, Sfântă Irina, fecioară preacuvioasă!

Condac 5:

Ai stârnit mânia barbarilor năvălitori, deși aveai făptură firavă, Muceniță Irina, și, sub privirile îngrozite ale tatălui tău, ai răbdat cu mult curaj înfricoșată mucenicie; pentru aceea,

te-ai învrednicit să auzi de la toți cântarea: *Aliluia!*

Icos 5:

Plin de dârzenie te-ai arătat, o, Rafaile, în fața tiranilor chinuitori, înfruntându-i cu bărbăție. Și, după ce în felurite chipuri te-au chinuit, ți-au tăiat trupul cu fierăstraie cumplite, ucigându-te cu sălbăticie, o, preasfinte, spre îngrozirea tuturor celor ce te priveau. Pentru aceasta ajută-i pe cei ce strigă ție:

Bucură-te, lauda preoților;

Bucură-te, răsplata pustnicilor;

Bucură-te, pildă minunată a răbdării;

Bucură-te, chip al îndrăznirii celei bune a sufletului;

Bucură-te, sfeșnic prealuminat al mănăstirilor din Thermi;

Bucură-te, de Dumnezeu dăruit sprijinitor în nevoi al celor evlavioși și cucernici;

Bucură-te, că ai suferit chinuri de neîndurat;

Bucură-te, că pe tiranii cei necredincioși i-ai întors la Dumnezeu;

Bucură-te, învățătorule neprihănit al virtuților;

Bucură-te, cel plin de multe haruri duhovnicești;

Bucură-te, izvor de minuni tămăduitoare;

Bucură-te, izvor de aghiazmă care adapi sufletele noastre;

Bucură-te, Sfinte Rafaile, vrednicule de laudă!

Condac 6:

Fiind tăinuit pentru mulți ani în pământul din Thermi, Sfinte Rafaile, purtătorule de Dumnezeu, în chip minunat, te-ai făcut cunoscut credincioșilor, prin vederile și puterile semnelor, minunându-i cu binefacerile tale pe toți cei ce strigă: *Aliluia!*

Icos 6:

Strălucind prin faptele tale cucernice te-ai arătat, Nicolae, împrăștiind razele slavei pe care ai dobândit-o; iar noi cei ce venim astăzi la mormântul tău, sfinte mucenice, Îl lăudăm pe Dumnezeu și, împărtășindu-ne toți din harul Său, cu bucurie îți cântăm:

Bucură-te, diacon al lui Dumnezeu;

Bucură-te, împotrivitorul înșelătorului;

Bucură-te, că ai biruit învârtoșarea tiranilor;

Bucură-te, cel ce te-ai îmbogățit cu strălucirea îngerilor;

Bucură-te, mucenic nebiruit al Stăpânului Hristos;

Bucură-te, căderea și nimicirea diavolului celui pierzător;

Bucură-te, că ai săvârșit până la capăt cursa mucenicilor;

Bucură-te, că ai preamărit cuvântul Domnului;

Bucură-te, lauda de Dumnezeu dăruită a credincioșilor;

Bucură-te, cununa noastră cea dumnezeiască;

Bucură-te, cel ce ai intrat în ceata mucenicilor;

Bucură-te, că te împărtășești de bucuria sfinților;

Bucură-te, Sfinte Mucenice Nicolae!

Condac 7:

Lupta mucenicilor săvârșind cu dumnezeiesc cuget, Nicolae fericite, ai rămas tăinuit pentru mulți ani în pământul orașului Thermi. Și în chip minunat te-ai descoperit nouă acum. Pentru aceasta, noi, cei ce ne apropiem

cu credință de sfintele tale moaște, strigăm: *Aliluia!*

Icos 7:

Cu moarte groaznică fiind omorâtă, la slava cea nemuritoare te-ai mutat, fericită Irina, și în cămara de nuntă a vieții celei adevărate privind strălucirea Mântuitorului, roagă-te pentru noi, cei ce cu smerenie strigăm ție:

Bucură-te, sfântă copilă a lui Hristos;

Bucură-te, fericită fecioară;

Bucură-te, că arderea focului pentru adevăr ai răbdat;

Bucură-te, că ai învins înverșunarea vrăjmașilor;

Bucură-te, mireasă cu totul nepătată a Stăpânului Hristos;

Bucură-te, mirul cel duhovnicesc al vieții feciorești;

Bucură-te, că aici, pe pământ, luptă mucenicească ai ales;

Bucură-te, că, dincolo, la slavă îngerească ai urcat;

Bucură-te, mireasma neprihănirii care pe toate le umpli de bună mireasmă;

Bucură-te, că ești părtașă mucenicilor vestiți;

Bucură-te, ceea ce te împărtășești de ospățul cel dumnezeiesc;

Bucură-te, că ești părtașă vieții celei sfinte;

Bucură-te, Sfântă Irina, fecioară preacuvioasă!

Condac 8:

Cu totul te-ai înstrăinat de cele de jos, fericită fecioară, Irina, intrând în ceata sfinților îngeri, lupta cea bună luptând, preaînfrumusețată fecioară și, împreună cu Rafail și Nicolae, cânți lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 8:

Cu totul slăvit te-ai arătat, o, Rafaile, minunat descoperindu-te în Thermi și, împreună cu Nicolae și Irina, pretutindeni săvârșești multe minuni, pe cei bolnavi tămăduindu-i și ajutând celor ce strigă:

Bucură-te, mare făcătorule de minuni;

Bucură-te, cel slăvit între sfinți;

Bucură-te, cel ce oarecând ai luptat cu tărie;

Bucură-te, cel ce acum te arăți îndumnezeit;

Bucură-te, cel ce săvârșești pretutindeni minuni mai presus de fire;

Bucură-te, cel ce în chip minunat dăruiești tuturor plinire cererilor;

Bucură-te, că te-ai arătat în vise, dar și aievea, multor credincioși;

Bucură-te, că de cei vrednici ai fost văzut îndumnezeit;

Bucură-te, că pe mulți i-ai tămăduit de patimi;

Bucură-te, ocrotitorul și apărătorul nostru în lupte;

Bucură-te, sfeșnicul Mănăstirii Karyes;

Bucură-te, podoabă sfântă a orașului Thermi;

Bucură-te, Sfinte Rafaile, vrednicule de laudă!

Condac 9:

Ca un adevărat părinte te-ai arătat pentru mulți, împlinindu-le cererile și umplându-i de dumnezeiască bucurie. De aceea, de pretutindeni, mulțimea de credincioși aleargă la sfânta ta raclă din Thermi, lăudându-te pe tine, Sfinte Rafaile, și Mântuitorului strigând: *Aliluia!*

Icos 9:

Tărie dumnezeiască având, Nicolae, ai coborât în arena de luptă a muceniciei, în chip

legiuit luptându-te, și de Domnul ai fost slăvit, atunci când sfintele tale moaște în Thermi s-au descoperit. De aceea și noi cu dor te slăvim și îți cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, cel sfințit între diaconi;

Bucură-te, cel ce între purtătorii de lupte mucenic te-ai arătat;

Bucură-te, că mucenicilor celor din vechime în cinste te-ai asemănat;

Bucură-te, că de aceeași cinste cu toți sfinții te-ai arătat;

Bucură-te, Nicolae slăvite, biruința credincioșilor de pretutindeni;

Bucură-te, temelia și zidirea drept-măritorilor creștini;

Bucură-te, că ai primit cununa nestricăciunii;

Bucură-te, că celor ce te cinstesc le dăruiești tărie;

Bucură-te, că paharul lui Hristos ai băut;

Bucură-te, dumnezeiască scăpare;

Bucură-te, că săgețile vrăjmașilor le-ai zădărnicit;

Bucură-te, că luminezi mintea credincioșilor;

Bucură-te, Sfinte Mucenice Nicolae!

Condac 10:

Locuitor în corturile sfinților și ale mucenicilor fiind, o, Nicolae, mucenicul lui Hristos, împreună cu Rafail și Irina, nu înceta a te ruga pentru noi, pentru ca, fiind izbăviți din necazuri, într-un cuget să-ți strigăm: ***Aliluia!***

Icos 10:

În corturile cele cerești sălășluindu-te, frumusețea cea fără de prihană a Mirelui ceresc neîncetat o privești. Pentru aceea, împreună cu preacuvioșii tăi părinți, Irina, fecioară și nebiruită muceniță, roagă-te lui Hristos pentru noi, cei ce cu evlavie îți cântăm:

Bucură-te, crinul cucerniciei;

Bucură-te, vasul cel ales al fecioriei;

Bucură-te, mireasmă minunată a grădinii celei dumnezeiești;

Bucură-te, cunună de biruință a fecioarelor;

Bucură-te, mir amestecat cu multe miresme al petrecerii celei cuvioase;

Bucură-te, cerească mirungere a harului mucenicesc;

Bucură-te, că ai primit întărire dumnezeiască de sus;

Bucură-te, că pe șarpele cel cumplit l-ai biruit;

Bucură-te, mireasma cea bună a lui Hristos;

Bucură-te, jertfă curată și sfântă;

Bucură-te, privighetoare smerită a adevărului;

Bucură-te, strălucire a nestricăciunii;

Bucură-te, Sfântă Irina, fecioară preacuvioasă!

Condac 11:

Cu cântări de biruință, vrednică Irina, lăudăm lupta ta, muceniță, pentru că, în trup neputincios fiind, pe vechiul balaur l-ai surpat și, împodobindu-te cu cununa biruinței, nu încetezi a cânta Domnului: ***Aliluia!***

Icos 11:

Purtători de lumină, asemenea unor sfeșnice v-ați arătat, arzând în Lesvos, și, descoperindu-vă acum lumii, cu mărgăritarele minunilor voastre, ați strălucit credința creștinilor, întreiților purtători de biruință. Pentru aceea, cu credință cântăm:

Bucură-te, întreit alai al mucenicilor.

Bucură-te, candelă luminătoare a insulei Lesvos;

Bucură-te, întreit sobor mucenicesc;

Bucură-te, mustrarea a toată necredința;

Bucură-te, întreită adunare de casnici ai Mântuitorului;

Bucură-te, ceată unită cu Dumnezeu, a credincioșilor drept măritori călăuze;

Bucură-te, torță din trei sori aprinsă;

Bucură-te, ceată purtătoare de Dumnezeu a sfinților mucenici;

Bucură-te, treime de luptători ai Sfintei Treimi;

Bucurați-vă, luminători de mult preț ai credincioșilor;

Bucură-te, Rafaile, împreună cu Nicolae;

Bucură-te, Irina, podoabă a fecioarelor;

Sfinților mucenici ai lui Hristos, bucurați-vă!

Condac 12:

Bucurându-vă întru cele de sus, Rafaile și Irina, cu dumnezeiescul Nicolae dimpreună și cu toți cei din Karyes, lupta ați săvârșit, pe vrăjmași i-ați rușinat. Pentru aceea, rugați-vă neîncetat pentru noi, cei ce cântăm lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icos 12:

Cântând pururea împreună cu îngerii întreita cântare a Sfintei Treimi, neîncetat vă rugați pentru noi, sfinților mucenici, ca să fim izbăviți de primejdii și întristări. De aceea, și noi într-un glas vă cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, slăvit alai de mucenici;

Bucură-te, ceată unită cu îngerii;

Bucură-te, Rafaile, preasfinte mucenice;

Bucură-te, Nicolae biruitorule, de Dumnezeu cugetătorule;

Bucură-te, muceniță ce porți numele păcii, Irina cea minunată;

Bucură-te, adunare întreită de mucenici, sprijinitorii cetății Mitilini;

Bucură-te, unime întreită de mucenici ai lui Hristos;

Bucură-te, comuniune a mucenicilor biruitori;

Bucură-te, biserică a lui Hristos cu trei turle;

Bucură-te, alai al celor trei mucenici;

Bucură-te, o, întreită bucurie a noastră;

Bucură-te, coloană de trei mucenici;

Sfinților mucenici ai lui Hristos, bucurați-vă!

Condac 13:

O, fericită treime a vestiților Mucenici ai lui Hristos, Rafail, Nicolae și Irina, aduceți pururea rugăciuni pentru noi Sfintei Treimi, pentru ca să dobândim moștenirea cea de sus noi, cei ce strigăm: ***Aliluia!*** *(de trei ori)*

Condac:

Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem Ție, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii tăi. Ci ca una ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm Ție:

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Apoi se zice iarăși:

Condacul 1:

Pe Rafail, minunatul mucenic, pe Nicolae și Irina să-i slăvim, pe cei cu prisosință slăviți de Domnul. Căci în Thermi ne-au strălucit nouă ca niște stele, luminându-ne neîncetat cu dumnezeieștile lor minuni, pe noi, cei ce strigăm:

Sfinților mucenici ai lui Hristos, bucurați-vă!

Icos 1:

Fericită luptă ați purtat cu inimă neîndoită, treime de mucenici, Rafail, Nicolae și Irina, și pe tirani i-ați rușinat. Pentru aceasta, și noi, cinstindu-vă, într-un glas strigăm:

Bucură-te, treime de tari luptători;

Bucură-te, pleiadă de slujitori ai lui Hristos;

Bucură-te, purtătorule de Dumnezeu, Rafaile, alesule al lui Dumnezeu;

Bucură-te, purtătorule de biruință, Nicolae, cugetătorule de Dumnezeu;

Bucură-te, Sfântă Muceniță Irina, ceea ce porți numele păcii, candela feciorieі;

Bucură-te, cântare dumnezeiască în trei stihuri și treime a biruitorilor mucenici;

Bucură-te, ceată dumnezeiască întreit strălucită de nebiruiți luptători;

Bucură-te, lauda ortodocșilor evlavioși;

Bucură-te, întreită adunare dumnezeiască;

Bucură-te, dumnezeiască slavă a dreptmăritorilor creștini;

Bucură-te, sobor de mucenici;

Bucurați-vă, cei împreună-cinstiți cu toți sfinții;

Sfinților mucenici ai lui Hristos, bucurați-vă!

Condac 1:

Pe Rafail, minunatul mucenic, pe Nicolae și Irina să-i slăvim, pe cei cu prisosință slăviți de Domnul. Căci în Thermi ne-au strălucit nouă ca niște stele, luminându-ne neîncetat cu dumnezeieștile lor minuni, pe noi, cei ce strigăm:

Bucurați-vă, Sfinților mucenici ai lui Hristos!

La editura noastră au apărut:

- *Epistole*, de Cuviosul Paisie Aghioritul
- *Starețul Hagi Gheorghe Athonitul,* de Cuviosul Paisie Aghioritul
- *Sfântul Arsenie Capadocianul*, de Cuviosul Paisie Aghioritul
- *Părinți aghioriți*, de Cuviosul Paisie Aghioritul
- *Crâmpeie de viață*, de Arhimandritul Epifanie Teodoropulos
- *Familiei ortodoxe, cu smerită dragoste*, de Arhimandritul Epifanie Teodoropulos
- *Fericitul Iacov Țalikis*, de profesorul Stelian Papadopulos
- *Cu durere și dragoste pentru omul contemporan* (Vol. 1), de Cuviosul Paisie Aghioritul
- *Trezire duhovnicească* (Vol. 2), de Cuviosul Paisie Aghioritul
- *Nevoință duhovnicească* (Vol. 3), de Cuviosul Paisie Aghioritul

- *Viața de familie* (Vol. 4), de Cuviosul Paisie Aghioritul
- *Patimi şi virtuți* (Vol. 5), de Cuviosul Paisie Aghioritul
- *Despre rugăciune* (Vol. 6), de Cuviosul Paisie Aghioritul
- *Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos,* de Arhimandritul Ignatie – Sfânta Mănăstire Paraklitu
- *Sfântul Nicolae Planas,* de Monahia Marta
- *Fericitul Stareț Gheorghe Karslidis,* de Monahul Moise Aghioritul
- *Starețul Varsanufie – Sfaturi către monahi şi omilii duhovniceşti,* de Mitropolitul Meletie de Nicopole
- *Cuviosul David „Bătrânul"*, Mănăstirea Cuviosul David, Eubeea
- *Acatistul şi Paraclisul Maicii Domnului*
- *Acatistul şi Paraclisul Sfinților Ciprian şi Iustina*
- *Carte de rugăciuni*
- *Gândurile şi înfruntarea lor,* de Ieromonahul Benedict Aghioritul
- *Patimile şi vindecarea lor,* de Ieromonahul Benedict Aghioritul
- *Parastasele şi folosul lor,* de Ieromonahul Benedict Aghioritul
- *Jertfă pentru viață*
- *Părintele Paisie mi-a spus,* de Atanasie Rakovalis
- *Bătrânul Arsenie Pustnicul,* de Monahul Iosif Dionisiatul

- *Starețul Efrem Katunakiotul*, de Ieromonahul Iosif Aghioritul
- *Sfaturi duhovnicești ale unui stareț de la Optina*
- *Ecumenismul*, Sfânta Mănăstire Paraklitu
- *Povățuire către pocăință – Îndreptar de spovedanie*, de Arhimandritul Atanasie Anastasiu
- *Karyes – Colina Sfinților (Sfinții Rafail, Nicolae și Irina)*, de Vasiliki Rallis
- *Tâlcuirea Sfintei Liturghii*, Sfânta Mănăstire Paraklitu
- *Viața Cuviosului Paisie Aghioritul*, de Ieromonahul Isaac Aghioritul
- *Starețul Haralambie – Dascălul Rugăciunii minții*, de Monahul Iosif Dionisiatul
- *Mersul la Biserică*, Sfânta Mănăstire Paraklitu
- *Cele două extreme*, de Arhimandritul Epifanie Teodoropulos
- *Pocăința*, Sfânta Mănăstire Paraklitu
- *Sfânta Nina cea întocmai cu apostolii*, Sfânta Mănăstire Paraklitu
- *Ortodoxia: nădejdea popoarelor Europei*, de Arhimandritul Gheorghe Kapsanis
- *Ca aurul în topitoare*, de Anastasie Malamas
- *Despre purtarea crucii*, de Sfântul Teofan Zăvorâtul
- *Ereziile contemporane – o adevărată amenințare*, de Monahul Arsenie Vliangoftis
- *Răspuns la o ficțiune (Codul lui Da Vinci)*
- *Îndumnezeirea – scopul vieții omului*, de Arhimandritul Gheorghe Kapsanis

- *Cuviosul Paisie Aghioritul – Mărturii ale închinătorilor*, de Nicolae Zurnazoglu
- *Picături de înțelepciune*
- *Greşit-am Ție, Dumnezeul meu, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc!*, de Ieromonahul Cosma
- *Despre ispite, întristări, dureri şi răbdare*, de Sfântul Isaac Sirul cel de Dumnezeu-insuflat
- *Bolile şi credinciosul*, de Ieromonahul Grigorie
- *Sunt anticalcedonienii ortodocşi?*, de Arhimandritul Gheorghe Kapsanis
- *Fiți gata!*, de Ieromonahul Grigorie
- *Patericul Maicii Domnului*, de Arhimandritul Teofilact Marinakis
- *Părintele Matei de la Karakalu – Un lucrător tăcut al virtuții*, Sfânta Mănăstire Karakalu
- *Biblia pentru copii*, de Zoe Kanava
- *Învățături*, de Sfântul Nectarie al Pentapolei
- *Părintele Ieronim Simonopetritul – Starețul Metocului „Înălțarea Domnului“*, de Monahul Moise Aghioritul
- *Asceți în lume (I)*, de Ieromonahul Eftimie Athonitul
- *Asceți în lume (II)*, de Ieromonahul Eftimie Athonitul
- *Îndrumar pentru restabilirea sănătății*, de Preotul Mihăiță Popa
- *Cuviosul Iosif Isihastul*, de Monahul Iosif Vatopedinul
- *Praznicele Împărătești, Praznicele Maicii Domnului și minunile lui Iisus Hristos*, de Sofia Guriotis

- *Sfântul Cosma Etolianul,* de Constantin V. Triandafillu
- *Iannis cel nebun pentru Hristos,* de Dionisios A. Makris
- *Viața, Acatistul şi Paraclisul Sfintei Mare Muceniţe Eufimia*
- *Stareţul meu Iosif Isihastul,* de Arhimandritul Efrem Filotheitul
- *Viaţa Sfântului Sava Vatopedinul cel nebun pentru Hristos,* de Sfântul Filothei Kokkinos
- *Sfânta Lumină – Minunea din Sâmbăta Mare de la Mormântul lui Hristos,* de Haralambie K. Skarlakidis
- *Sfântul Nectarie, Făcătorul de minuni*
- *De ce Papa şi supuşii lui s-au despărţit de Biserica lui Hristos (I),* de Sfântul Nectarie de Eghina
- *Sfântul Munte Athos – album*
- *Mărturisesc un Botez,* de Părintele Gheorghe Metallinos
- *Preotul Nicolae Koghionis (1928-2006),* de Vasilios Petrolekas
- *Povestiri dionisiate,* de Monahul Lazăr Dionisiatul
- *Sănătate cu mâncăruri de la mănăstiri din Muntele Athos și din România, de Tudor Osiac*
- *Viața Sfântului Marelui Mucenic Dimitrie Izvorâtorul de Mir și aflarea Sfintelor sale Moaște, de Mitropolitul Panteleimon al Veriei*
- *Cugetări duhovnicești,* de Monahul Marcel Karakalinul

- *Povețe părintești*, de Arhim. Efrem Filotheitul
- *Cuviosul Petru de Atroa*
- *Preotul Ioan Kalaidis (1925-2009)*
- *Păstorul cel bun – Viața și minunile Sfântului Spiridon, episcopul Trimitundei, făcătorul de minuni*, de Arhim. Antonios Pakalidis
- *Omorârea patimilor. Chemare la pocăință în vremuri de criză*, de Monahul Moise Aghioritul
- *Cuvinte din inimă*, de Starețа Macrina Vassopoulos
- *Cu taxiul pe străzile orașului*, de Monahia Porfiria
- *Din tradiția ascetică și isihastă a Sfântului Munte Athos*, de Ieromonahul Eftimie Athonitul
- *Iertarea*, de Monah Pimen Vlad
- *Sfântul Munte Athos - Grădina Maicii Domnului*, de Monah Pimen Vlad

În Colecția „Muzică Bizantină“
au apărut:

- **Buchet muzical athonit** (Vol. 1) – ***Dumnezeiasca Liturghie***
- **Buchet muzical athonit** (Vol. 2) – ***Vecernia***
- **Buchet muzical athonit** (Vol. 3) – ***Utrenia***
- **Buchet muzical athonit** (Vol. 4) – ***Polieleele***
- **Buchet muzical athonit** (Vol. 5) – ***Anastasimatarul***
- **Buchet muzical athonit** (Vol. 6) – ***Psaltirionul***
- **Buchet muzical athonit** (Vol. 7) – ***Stihirarul,*** de Schimonahul Nectarie Protopsaltul
- **Buchet muzical athonit** (Vol. 8) – ***Doxastarul (I),*** de Petru Filanthidis
- **Buchet muzical athonit** (Vol. 9) – ***Doxastarul (II),*** de Petru Filanthidis
- ***Paraclisul Maicii Domnului***
- ***Slujba Învierii***
- ***Prohodul Domnului***, de Monahul Nectarie Prodromitul
- ***Slujba Sfântului Acoperământ***

Cuprins

Centru de difuzare:
Editura Evanghelismos
Str. Ionescu Gheorghe nr. 5,
Bl. 141, Sc. 1, Ap. 2, Sector 4, Bucureşti
Tel./Fax: 021 331 10 22
e-mail: contact@evanghelismos.ro
www.evanghelismos.ro